

சிவராத்திரி மலர்

S
I
V
A
R
A
T
R
I

ISSUE

சிவராத்திரி மலர்

ஆசிரியர், வெளியிடுபவர்
பா. சிவராமகிருஷ்ண சர்மா (B. Sc. Ceylon)
144, முன்னேஸ்வரம்,
சிலாபம்.

அட்டைப் படம்
(லிங்கோற்பவமூர்த்தம்)
ஐகந்நாத சர்மா
நல்லூர்

பதிப்புரிமையுடையது

சிவபிரான்

(ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி
ஐகத்தக்கு ஸ்ரீ சங்கரரசார்ய ஸ்வாமிகள்
ஸ்ரீமடம், காஞ்சிபுரம்.)

சிவம் என்பதற்கு மங்களம் என்பது பொருள். தான் மங்களஸ்வரூபியாயிருந்து தன்னை சிந்திக்கும் ஆன்மாக்களுக்கும், மங்களத்தை விளைவிப்பவர், சிவபிரான்.

“ சிவாய நம வென்று சிந்தித்திருப்பார்க்கு
அபாயம் ஒரு நாளும்மில்லை.”

“ கருத்துற்றுப் பார்த்துக் கலங்காமல்
உள்ளத்திருத்திச் சிவனை நினை”

என்பது ஓளவைப் பிராட்டியின் வாக்கு.

இச்சிவபிரான் உண்மையில் உருவமற்றவராயினும் பக்தர்களுக்கு அருள் புரிவதற்காக விங்கருபத்தை எடுத்துக் கொண்டார். முதலில் லிங்க ஸ்வரூபியாய் ஆவிர்ப் பவித்தது, மாக - கிருஷ்ண சதுர்த்தசியில் என்று நாரத ஸம்ஹிதை முதலிய புராணங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. ‘சிவராத்திரி’ என்று பெயர் பெற்ற அன்றைய தினத்தில் உபவாஸமிருந்து இரவு பூர்த்தியாக வெளி விஷயங்களில் ஈடுபாடு இல்லாமல் சிவபெருமானை பூஜிப்பவர் களுக்கு மோக்ஷம் ஈரூக விரும்பிய பயன்கள் கைகூடும் என்றும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆஸ்திகர்கள் இந்த சாஸ்திரீய உண்மையை உணர்ந்து எப்பொழுதும், முக்கியமாக சிவராத்திரியில் சிவபிரானை பூஜித்து எல்லா மங்களங்களையும் அடைவார்களாக.

नामूलं लिख्यते किञ्चिन्नानपेक्षितमुच्यते

இலங்கையில் உள்ள சிவாலயங்கள்

1. ஆனைக்கோட்டை	—	தியாகராஜ சுவாமி
2. அனலைதீவு	—	நாகேசுவர சுவாமி
3. அராலி	—	விசுவநாத சுவாமி
4. அச்சுவேலி	—	அர்த்தநாரீஸ்வர சுவாமி
5. ஆவரங்கால்	—	இராமலிங்கேஸ்வர சுவாமி
6. சாவகச்சேரி	—	வாரிவனநாத சுவாமி
7. செங்குந்தர்வேலி	—	பூதநாத சுவாமி
8. கொழும்பு	—	பொன்னம்பலவானேசுவர சுவாமி
9. எருவில் நகர்	—	சிவன்நான்மறைச்சிவன்
10. கர்லி	—	மீனாக்ஷிகந்தரேசுவர சுவாமி
11. இணுவில்	—	காரைக்கால் சிவன்
12. இணுவில் மஞ்சத்தடி	—	நடராஜர்
13. கந்தரோடை	—	விசுவநாத சுவாமி
14. காங்கேசந்துறை	—	குருநாத சுவாமி
15. கங்குவேலி	—	சிவன்
16. கப்பித்தாவத்தை	—	கைலாசநாதர்
17. காரைநகர்	—	சிதம்பரேசுவரர்
18. காரைநகர்	—	சிவன்
19. சுற்சிலை மடு	—	சுயம்புகேசுவரர்
20. ஊர்காவற்றுறை	—	விசுவநாதர்
21. கிரிமலை	—	நகுலேசுவரர்
22. கிரிமலை	—	சிவன்
23. கொக்கட்டிச்சோலை	—	சுயம்புகேசுவரர்
24. மயிலணி	—	விசுவநாதர்
25. முன்னேஸ்வரம்	—	முன்னேநாதர்
26. நல்லூர்	—	நல்லைநாதர்
27. நல்லூர்	—	கைலாசநாதர்
28. நவாலி	—	விசுவநாதர்
29. ஒட்டுசுட்டான்	—	சுயம்புகேசுவரர்
30. பன்னாலை	—	திருகீஸ்வரர்
31. பொன்னாலை	—	அம்பலவானேஸ்வரர்
32. புலோலி	—	பசுபதிஸ்வரர்
33. புங்குடுதீவு	—	பாணவிடைச்சிவன்
34. புங்குடுதீவு	—	மீனாக்ஷிகந்தரேஸ்வரர்
35. புத்தூர்	—	சிவன்
36. தம்பலகாமம்	—	கோணேஸ்வரர்
37. திருக்கோணமலை	—	கோணநாதர்
38. திருக்கோணமலை	—	விசுவநாதசிவன்
39. திருக்கேதீஸ்வரம்	—	கேதீஸ்வரர்
40. திருக்கோவில்	—	சிவன்
41. திருநெல்வேலி	—	காயாரோகணேஸ்வரர்
42. திருநெல்வேலி (பரமேஸ்வராக் கல்லூரி)	—	பரமேஸ்வரர்
43. உடுவில்	—	மீனாக்ஷிகந்தரேஸ்வரர்
44. வட்டுக்கோட்டை	—	கண்ணலிங்கேஸ்வரர்
45. வட்டுக்கோட்டை	—	மஹாலிங்கேஸ்வரர்
46. வட்டுக்கோட்டை — வீரபுத்திர சிவன்	47. வல்வெட்டித்துறை — வைத்தீஸ்வரர்	
48. வண்ணார்பண்ணை — வைத்தீஸ்வரர்	49. சுன்னாகம் — ஸ்ரீ கதிரைமலைச் சிவன்	
50. எழுதுமட்டுவாள் — சோமசுந்தரர்	51. பொலன்னறுவை — சிவன் (பழைய கோவில்)	

சிவராத்திரி

ஸ்ரீ சிருங்கேரி சாரதா பீடாதிபதி,
ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்,
சிருங்கேரி மடம், மைசூர் .

‘சிவன்’ என்னும் பதத்திற்கு மங்களகரமானவர் எனப் பொருள். அதாவது கேட்கும் வரங்களைக் கொடுக்கிறவர். ஐஸ்வர்யத்தைக் கொடுப்பவராதலால், ஈஸ்வரன் எனப் படுகிறார். அன்பே சிவன் என்பார்கள். விஷங்களைக் கக்கும் சர்ப்பங்களிலும் அன்பு கொண்டு, அவைகளையே ஆபரணமாகவும் கொண்டுள்ளார். இவ்விதமான சிவபெருமானை, மாதாமாதம் சிவராத்திரியன்று, சாயங்காலம் வழிபடுவது சால நன்று. மாதா மாதம் வழிபட இயலாதவர்கள், வருடம் ஒருமுறை, அதாவது மாசி மாதம் அமாவாசைக்கு முந்தின சதுர்த்தசி சிவராத்திரியன்றுவது, அவசியம் வழிபடுதல் வேண்டும். இதை இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் ஜாதவித்யாச மன்னியில் எல்லா இந்துக்களும் வழிபடுகிறார்கள். இவ்விதம் செய்வதற்கு ஒரு சிறு கதையும் இருக்கிறது. “ஒரு வேடன் வேட்டையாடிக் களைத்து வரும் போது, ஒரு புலி தென்பட்டது. அதற்குப் பயந்து ஒரு மரத்தில் ஏறினான். புலியும் அந்த மரத்தின் அடியிலேயே இருந்தது. வேடன், தான் ‘தூங்கி விட்டால் கீழே விழுந்து புலிக்குப் பயிாகு வேன்’ என்ற பயத்தால் நித்திரை செய்யாது ஒவ்வொரு இலையாக எடுத்துக் கீழே போட்டு வந்தான். அவன் இருந்த மரம் ஒரு வில்வ மரம். அதன் கீழ், வில்வங்கள் விழுந்த இடத்தில், ஒரு சிவலிங்கமுமிருந்தது. மறுநாட் காலை இவன் அந்த மரத்தை விட்டு இறங்கிய போது புலியும் ஓடி விட்டது. அந்த லிங்கத்தின் பேரில் வில்வங்கள் விழுந்ததற்காக, இவனை அறியாமலே செல்வம் உண்டாயிற்று. சகலாழ்வு வாழ்ந்தான்.” ஆகையால் சிரத்தையுடன் சிவராத்திரியன்று சிவபெருமானை வழிபடுபவர்களுக்கு சகல செளக்கியங்களும் ஏற்படும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

சிவராத்திரியன்று இரவு சிவனைப் பூஜிப்பதும் அவர் நாம - சங்கீர்த்தனம் செய்வதும் சால நன்று.)

—ஸ்ரீ :

வடிவழகி

வித்துவான் கி. வா. ஜகந்நாதன், M. A.

ஆசிரியர்: கலைமகள்

பிறவிப் பிணிபோக்கும் பேரின்பம் ஆக்கும்
திறமுற் றிடும் வாழ்வு சேர்க்கும் — அறம் வளர்க்கும்
முன்னேச் சரத்து முதல்வி வடிவழகி
தன்னேரில் தாமரைத் தாள்.

சந்தாபந் தீர்க்கும் தவத்தின் பயனளிக்கும்
நொந்தார்க்கு வேதனையை நூக்கிவிடும் — எந்தாயாம்
அன்னைமுன் னீச்சரத்து ளாரும் வடிவழகி
பொன்னலரும் தாள் என்னும் பூ.

மும்மலமும் போக்கியின்ப முத்தியினை நல்கி என்றும்
செம்மை பெற வைக்கும் திருவருளார் — அம்மை
வடிவழகி முன்னேச் சரத்தில்வாழ் மாதா
அடிமலரி லேபுகுந்திட் டால்.

சிவலிங்க தத்துவப் பொருள் அருவுருவத் திருமேனி

“ சிவாகம ஞானபாஸு ”

சிவஸ்ரீ ச. குமாரசுவாமிக்குருக்கள், அச்சுவேலி.

ஒரு குணங்களும், குறியும் இல்லாததாய், மலமற்றதாய், ஏகமாய், தோற்றமொடுக்கமில்லாததாய், எண்ணற்ற ஆன்மாக்களுக்கணர்வாய், அசைவற்றதாய், சர்வவியாயியாய், பராசத்திக்குக் காரணமாய், முத்திப் பொருளாய் இருப்பவர் சிவபெருமான் ஒருவரே என்று சிவாகமம் கூறும்.

உருவம் முதலியவற்றைப் பொருந்தாத சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் மீது வைத்த பெருங் கருணையினாலே பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்து, மலநீக்கஞ் செய்து, முத்தியிற் சேர்க்கும் திருவருளினாலே அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்னும் மூத்திமத் திருமேனிகளைக் கொண்டருளினார்.

சத்தியானது, அக்கினியும் சூடும் போலவும், பூவும் மணமும் போலவும், சிவத்திலிருந்து பிரித்தறிய முடியாத வல்லமையாம். அதன் வடிவம் ஞானமேயாம். அந்த ஞானமே பராசத்தியெனப்படும். பராசத்தியில் ஆதிசத்தியும், அதில் இச்சாசத்தியும், அதில் ஞானசத்தியும், அதில் கிரியாசத்தியும் தோன்றியன. இச்சத்திகளிலிருந்து யோகிகளும், ஞானிகளும் கிரியையாளரும் செய்யும் தியான பூசா நிமித்தமாகப் பஞ்ச சாதாக்கியங்கள் தோன்றின.

அருவுருவத் திருமேனி

சாதாக்கியம்

சாதாக்கியம் என்பது எப்பொழுதும் புகழ்ப்படுவது எனப் பொருள்படும். எனவே நாமரூபாதிகள் இல்லாத சுத்த சிவம், நாமரூபாதிகள் உடையவராய் அன்பர்களாய் புகழ்ப்படுபவர் என்பது கருத்து. சாதாக்கியங்கள் சிவ சாதாக்கியம், அழர்த்தி சாதாக்கியம் மூர்த்தி சாதாக்கியம், கர்த்திரு சாதாக்கியம் கன்ம சாதாக்கியம் என ஐந்தாம். பராசத்தியின் அம்சமாய் சிவசாதாக்கியமும், ஆதிசத்தியின் அம்சமாய் அழர்த்தி சாதாக்கியமும், இச்சாசத்தியின் அம்சமாய் மூர்த்தி சாதாக்கியமும் ஞானசத்தியின் அம்சமாய் கர்த்திரு சாதாக்கியமும், கிரியாசத்தியின் அம்சமாய் கன்மசாதாக்கியமும் தோன்றின. இதுவே பஞ்ச சத்திகளிடமாகச் சாதாக்கியங்கள் தோன்றிய கிரமமாகும்.

சிவலிங்கத்திலே சம்ஹாரகாலத்தில் சகல பிரபஞ்சங்களும் ஒடுங்கிச் சிருட்டி காலத்திலே அங்ஙனம் தோன்றுகின்றமையால் லிங்கமெனப்படும் என்று சுப்பிரபேதாசுரமம் கூறுகின்றது. ‘லிங்கம்’ என்னும் பதமானது சித்திரித்தல் எனப் பொருள்படுகின்றது. லிங்கம் எனும் தாதுவில் நின்றும் பிறந்தமையால் சிவபெருமான் சிருட்டி முதலிய பஞ்சகிருத்தியங்களால் உலகத்தைப் படைக்கின்றார் எனப் பொருள்படும் என்று வருண பத்ததி கூறும்.

சிவலிங்கம் ஞானசத்தியைக் குறிக்கும். அதன் கீழுள்ள ஆவுடையாள் கிரியாசத்தியைக் குறிக்கும். பரவெளியைக் குறிக்கும் லிங்கத்திருவுருவே எப்பொழுதுமோர் அசைவுண்டு.

அதுவே பராசத்தி எனப்படும். ஆன்மாக்களின் பாசத்தை நீக்குவதற்காகவே அசைதற் சத்தி விங்கத்தைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. அவ்வசைவு விங்கத்தில் உண்டென்பதை உணர் த்துவதற்காகவே ஆவுடையாள் விங்கத்தைச் சூழ்ந்து கீழடங்கி ஆமைந்திருக்கிறது. ஆவுடையாளது ஒரு பக்கத்தில் நீண்டிருப்பதாகிய கோமுகியானது ஆன்மாக்களைத் திரு நோக்கம் செய்யும் குறிப்பாக அமைந்திருக்கிறது.

அவ்விவிங்கம் பிரமபாகம், விஷ்ணு பாகம், ருத்திரபாகம் என மூன்று பாகங்களை யுடையதாயிருக்கும். அவற்றுள் பிரமபாகமானது நபஞ்சகவிங்கமும், விஷ்ணு பாகமானது ஸ்திரீவிங்கமும், உருத்திர பாகமானது புமலிங்கமுமாம்; ஆண்ரூபம், பெண்ரூபம், நபஞ்சக ரூபமாயிருப்பது அவன், அவள், அது எனப்படும் உலகத்திலே உள்ள உயர்திணைப் பொருள் களும், அஃறிணைப் பொருள்களும் தம்மிடத்திலே தோன்றியொடுங்குகின்றன என்பதைக் குறிப்பதாகும்.

இந்த உண்மையைக் குறித்தே ஆலயங்களில் பிரதிட்டா காலங்களில் திரிகண்ட நியாசமும், பரிசாகுதியும் செய்யப்படுவதாகும்.

விங்கமே பிரணவ முதற் பொருள். இதன் சோதித் தன்மையே அகர உகர மகர மாயிருக்கும். அகரம் சிவமும், உகரம் சத்தியும், மகரம் கலை வடிவமுமாம். அகரம் கண்ட மும், உகரம் கோமுகமும், மகரம் வட்டமும் பிரணவம் விங்கமுமாயிருக்கும்.

திருமந்திரம்

அகார முதலாவனைத்துமாய் நிற்கும்
உகார முதலாவுயிர்ப் பெய்தி நிற்கும்
அகார வுகார மிரண்டு மறியின்
அகார வுகார மிரண்டு மிலிகமதாமே.

சிவஞானசித்தியார்

சத்தியஞ் சிவமுமாய தன்மையில் வுலகமெல்லா
மொத்தொவ்வா வாணும் பெண்ணு முயர்குண குணியுமாகி
வைத்தனளவ ளால்வந்த வாக்கமில் வாழ்க்கையெல்லா
மித்தையு மறியார் பீடவிங்கத்தி னியல்பு மோரார்.

விங்கமென்பது சிவமேயாம். சிவத்துக்குப் பெயராகிய விங்கமென்னும் பதம் உப சாரத்தால் பக்குவம் நோக்கி ஆன்மாக்களின் தியான பூசா நிமித்தம் அச்சிவம் விளங்கப் பெறும், ஆதாரமாகிய சிலை முதலியவற்றிற்கும் வழங்கப் பெறுகின்றது.

கந்தபுராணத்தில் சிவராத்திரி மகாத்தமியம்

— பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை —

‘ஆதியுமந்தமுமில்லா அரும்பெருஞ்சோதி’ இறைவன். இறைவனின் அடியும் முடியும் காண முயல்வது வீண் செயல்.

சம்பந்தக் குழந்தையின் அடிமுடிகளின் காண்டற்கருமையைப் பதிகந்தோறும் ஒன்பதாம் பாடலில் வலியுறுத்தியருளியிருக்கின்றது.

அடிமுடி தேடிய பிரம விஷ்ணுக்கள் பற்றிப் பதிகத்தின் ஒன்பதாம் பாடல் தோறும் வருவது சிந்திக்கத் தக்கது.

“பூவு ளானுமப் பொருகடல் வண்ணனும் புவியிடந் தெழுந்தோடி
மேவி நாடிநின் னடியினை காண்கிலா வித்தக மென்னாகும்
மாவும் பூகமுங் கதவியு நெருங்குமா தோட்டநன் னகர்மன்னித்
தேவி தன்னொடுந் திருந்துகே தீச்சரத் திருந்தவெம் பெருமானே”

என்பது சம்பந்தக் குழந்தை அருளிய திருக்கேதீசுவரத் தேவாரத் திருப்பதிகத்தின் ஒன்பதாவது பாடல்.

பிரமதேவர், தாமும் விஷ்ணு மூர்த்தியும் அடிமுடி தேடியதைப் புதல்வனாகிய தக்கனுக்கு உபதேசித்தது, கந்தபுராணத்தில் வரும் அடிமுடி தேடு படலம். பின்வருஞ் செய்யுள்கள் அப்படலத்திற் குறிப்பிடத்தக்கவை:—

“கீண்டுநிலன் இருவிசும்பிற் கிளர்ந்துமடி முடியுணரேம்
மீண்டுமவன் றன்னருளான் மிடல்பெற்று வந்தனமால்
ஈண்டுசிவன் றனைவழிபட் டிருவருமன் னவன்றோற்றங்
காண்டுமென யானுரைப்பக் கண்ணனுமங் கதற்கிசைந்தான்.” (85)

“இருவருமச் சிவனுருவை யியன்முறையாற் ருபித்து
விரைமலர்மஞ் சனஞ்சாந்தம் விளக்கமுலா தியவமைத்துப்
பொருவருபூ சனைபுரிந்து போற்றிசெய்து வணங்குதலும்
எரிகெழுசோ திக்கணித்தா வெந்தையவண் வந்தனனே.” (86)

“மைக்களமும் மாண்முடிவும் வரதமுடன் அபயமுறும்
மெய்க்கரமும் நாற்புயமும் விளங்குபணிக் கொடும்பூணுஞ்
செக்கருறு மதிச்சடையுஞ் சேயிழையோர் பாகமுமாய்
முக்கணிறை யாங்காண முன்னின்றே அருள்புரிந்தான்.

“அரியும் யானும்முன் தேடுமல் வனற்கிரி யளவ
கிரியெ னும்படி நின்றதா லவ்வொளி கிளர்ந்த
இரவ தேசுவ ராத்திரி யாயின திறைவற்
பரவி உய்ந்தனர் அன்னதோர் வைகலிற் பலரும்.”

அரியும் யானும் முன் தேடும் அ அணல்கிரி — திருமாலும் யானும் முன்னர் அடியும் முடியுந்தேடாநின்ற அந்த அக்கினி மலையானது — அலை கிரி எனும்படி நின்றது — அருணாசலம் என்று புகழ்ந்து கூறும்படி விளங்கியது — அ ஒளி கிளர்ந்த அது இரவே சிவராத்திரி ஆயினது — அந்தச் சோதி வடிவம் எழுந்தருளிய அந்த இரவுதானே சிவராத்திரி என்கின்ற புண்ணிய காலம் ஆயிற்று — அன்னது ஓர் வைகலிற் பலரும் இறைவற் பரவி உய்ந்தனர் — அத்தகைய ஓப்பற்ற மகா சிவராத்திரியில் உலகத்தோர் பலரும் சிவலிங்கப் பெருமானை விதிப்படி பூசித்து வீடு பெற்றனர். (96)

“ அவளால் வந்த ஆக்கம் இவ்வாழ்க்கையெல்லாம்”
 “ எத்திறம் ஈசன் நிற்பன் அத்திறம் அவளும் நிற்பள்.”

என்ற தொடர்கள் சிவஞான சித்தியாரில் உள்ளவை.

நாம் அனுபவிக்கும் வாழ்க்கைச் செல்வங்களனைத்தும், சிவ சக்தியாகிய தேவியினால் நமக்குக் கிடைத்தவை. தேவியோ பரம்பொருளாகிய இறைவனை இன்றியமையாதவன்; என்றும் பிரியாதவள்.

“இறைவன் இறைவியை ஒரு கணம் விலகி ஒரு செயலுமின்றிச் சும்மா இருந்தாலோ! என்றும் பிரியாத இறைவி ஒரு கணம் இறைவனைப் பிரிந்தாலோ! உலகியர்களின் கதி என்னும்! இறைவனைப் பிரிந்து இறைவிதான் செய்யக்கடவது யாதோ! ‘அவனின்றி அணுவும் அசையாதே.’”

இவ்வாறாயதொரு கற்பனைக்கெட்டாத சம்பவம் கந்தபுராணத்தில் உமை கயிலை நீங்கு படலத்தில் வருகின்றது.

“ தேவர்கள் நாயகன் செய விலாமையால்
 ஆவிகள் யாவையும் சடம தாகியே
 ஓவிய மேயென உணர்வின் றுற்றன
 பூவுல கேமுதற் புவனம் யானினும்” (15)

“ ஆட்டுவித் திடுபவன் அதுசெ யாவழித்
 கூட்டுடைப் பாவைகள் குலைந்து வீழ்ந்தென
 நாட்டிய பரனருள் நடாத்த லின்மையால்
 ஈட்டுபல் உயிர்த்தொகை எனைத்தும் மாய்ந்தவே”

உயிர்கள் உயிர்ப்பின்றிச் சடப் பொருள்கள் போலாயின. ஒளிச் சுடர்கள் மறைந்தன. இருள் கவிந்தது. சர்வசங்கார நிலை போன்றதொரு நிலையை உலகு எய்தியது.

இறைவன் குறிப்பினால் சிவசாரூபம் பெற்றவர்களுட் சிறந்தோரான பதினொருவர் உருத்திரர் மத்தியார்ச்சுனம் எனப்படும் திருவிடை மருதூருக்கு வந்து, நீண்டு செல்வதாகிய இராத்திரியை நான்கு கூறு செய்து, சிவலிங்கப் பெருமானை நான்கு யாமத்தும், உலகியர்கள் உய்யும் பொருட்டு அர்ச்சனை செய்வாராயினர்.

“ வான்குலாம் வில்லுவ மருமென் பாசடை
 தேன்குலாம் மரையிதழ் செய்ய சாதீனி
 கான்குலாம் வலம்புரி கடவுட் டொல்பெயர்
 நான்கியா மத்தினு நவின்று சாத்தியே.” (28)

‘ ஏயவான் பயறுபால் எண்ணல் ஓதனம்
 தூயநல் உணவிவை தொகுத்துக் கண்ணுதல்
 நாயகன் முன்னுற நான்கியா மத்தும்
 நேயமொடு அம்முறை நிவேதித் தேத்தியே.’’ (29)

விதிப்படி வழிபாடு செய்தபோது இறைவன் பிரசன்னமாயினான்; பிரம விஷ்ணுக்கள் துயில் புரிந்தெழுந்தவர்கள் போல எழுந்தார்கள். உலகுயிர்கள் உய்ந்தன.

உருத்திரர்கள் பின்வருமாறு வேண்டுகல் செய்தார்கள்:
 “ நின்றலும் அல்லி எலம்போல் நின்னடி. எனையரேனும்
 பற்றுடன் அருச்சித் தோர்க்குப் பழிதவிர் மாகத் திங்கள்
 உற்றிரு கதிரு மொன்றும் ஒண்பகல் முதனாட் கங்குல்
 பெற்றிடு சிறப்பு நல்க வேண்டுமாற் பெரும் வெருனர்.’’ (38)

நித்தலும் என்பது நின்றலும் என நின்றது. நாள் தோறும் இராத்திரி காலத்தை நான்கு கூறு செய்து நான்கு யாமத்து வழிபாடும் செய்பவர்களுக்குச் சிவராத்திரி காலத்துச் செய்யும் பூசனையால் கிடைக்குஞ் சிறப்புக்கள் கிடைக்க வேண்டுமென்பது கருத்து. இது இறைவன் சிவராத்திரியின் தனிப்பெருஞ்சிறப்புச் சிந்திக்கற்பாலதாம். மாகத்திங்கள் — மாகி மாதம். இரு கதிரும் ஒன்றும் ஒண்பகல் — அமாவாசித்தினம். முதல் நாள் கங்குல் — சதுர்த்தசியின் இரவாகிய சிவராத்திரி.

சிவராத்திரி சிவவிரதம். நவராத்திரி தேவிவிரதம். நவராத்திரி சிவராத்திரிக்கு வழி செய்வது.

“ தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத்தருஞ் சத்தி
 பின்னமிலான் எங்கள் பிரான்’’
 என்பது திருவருட்பயன். தேவி “தருஞ்சத்தி”. தேவியே சிவத்தைத்தருபவள்.

சங்கீதம்

கரலம்

ராகம்

- விடியற்காலை : பூபாளம், கௌரீ, மந்தாரி, தேவகரியா, தேவகாந்தாரி, தன்யாசி.
 முற்பகல் : பிலஹரி, மலஹரி, முகாரி, பைரவம், குரஞ்சி.
 மாத்யான்னம் : சாரங்கா, மத்யமாவதி, பூரீ, நீலாம்பரி.
 பிற்பகல் : மோகனம், கல்யாணி, சங்கராபரணம், வஸந்தா.
 மாலை : தோடி, பந்துவராளி, ஹிந்தோளம், செளராஷ்டரம்.
 முன் ராத்திரி : கம்போதி, சாவேரி.
 மத்ய ராத்திரி : நாட, புன்னாகவராளி, ஆஹரி, அஸாவேரி, கேதாரம்.
 பின் ராத்திரி : சுருட்டி, மஞ்சரி.

நூற்றொட்டுத் தாண்டவங்கள்

1. தலபுஷ்பபுடம்	37. வைசாக ரேசிதம்	73. பார்சுவ ஜாநு
2. வர்த்திதம்	38. பிரமரகம்	74. கிருத்திராவலீனகம்
3. வலிதோருகம்	39. சதுரம்	75. சநந்தம்
4. அபவித்தம்	40. புஜங்காஞ்சிதகம்	76. சூசி
5. சமநகம்	41. தண்டரேசிதம்	77. அர்த்த சூசி
6. லீனம்	42. விருச்சிக குட்டிதம்	78. சூசிவித்தம்
7. ஸ்வஸ்திகரேசிதம்	43. கடிப்பிராந்தம்	79. அபக்ராந்தம்
8. மண்டலஸ்வஸ்திகம்	44. லதாவிருச்சிகம்	80. மயூரலலிதம்
9. நிகுட்டகம்	45. சின்னம்	81. சர்ப்பிதம்
10. அர்த்த நிகுட்டம்	46. விருச்சிக ரேசிதம்	82. தண்டபாதம்
11. கடிச் சின்னம்	47. விருச்சிகம்	83. ஹரிணப்லுதம்
12. லலிதம்	48. வியம்சிதம்	84. பிரேங்கோலிதம்
13. அர்த்த ரேசிதம்	49. பார்சுவ நிகுட்டகம்	85. நிதம்பம்
14. வக்ஷஸ்வஸ்திகம்	50. லலாடலிகம்	86. ஸ்கலிதம்
15. உந்மத்தம்	51. கிராந்தகம்	87. கரிஹஸ்தம்
16. ஸ்வஸ்திகம்	52. குஞ்சிதம்	88. பிரஸர்ப்பிதகம்
17. பிருஷ்டஸ்வஸ்திகம்	53. சக்ரமண்டலம்	89. சிம்ஹவிக்ரீடிதம்
18. திக்ஸ்வஸ்திகம்	54. உரோ மண்டலம்	90. சிம்ஹாகர்ஷிதம்
19. அலாதம்	55. ஆக்ஷிப்தம்	91. உத்விருத்தம்
20. கடிசமம்	56. தலலிலலிதம்	92. உபஸ்ருதகம்
21. ஆக்ஷிப்தரேசிதம்	57. அர்க்கலம்	93. தலசங்கட்டிதம்
22. விக்ஷிப்தாக்ஷிப்தகம்	58. விக்ஷிப்தம்	94. ஜநிதம்
23. அர்த்தஸ்வஸ்திகம்	59. ஆவர்த்தம்	95. அவஹித்தகம்
24. அஞ்சிதம்	60. டோலாபாதம்	96. நிவேசம்
25. புஜங்க்ரானிதம்	61. விவிருத்தம்	97. ஏலகாக்ரீடிதம்
26. ஊர்த்தவஜாநு	62. விநிவிருத்தம்	98. ஊருக்விருத்தம்
27. நிகுஞ்சிதம்	63. பார்சுவக்ரிராந்தம்	99. மதஸ்கலிதகம்
28. மத்தல்லி	64. நிஸ்தம்பிதம்	100. விஷ்ணுக்ராந்தம்
29. அர்த்த மத்தல்லி	65. வித்யுத்த்ராந்தம்	101. ஸம்பராந்தம்
30. ரேசித நிகுட்டிதம்	66. அதிக்ராந்தம்	102. விஷ்கம்பம்
31. பாதாப வித்தகம்	67. விவர்த்திதகம்	103. உத்தகட்டிதம்
32. லலிதம்	68. கஜகிரீடிதகம்	104. விருஷ்பக்ரீடிதம்
33. கூர்ணிதம்	69. தலஸம்ஸ்போடிதம்	105. லோலிதம்
34. தண்டபக்ஷம்	70. கருடப்லுதகம்	106. நாகாபசர்ப்பிதம்
35. புஜங்க்ரஸ்த ரேசிதம்	71. கண்டரூசி	107. சகடாஸ்யம்
36. நூபுரம்	72. பரிவிருத்தம்	108. கங்காவதரணம்

சோதனை

கிருபானந்தவாரி

ஆசிரியர்: திருப்புகழமீர்தம்

மனிதன் கடைத்தேற வேண்டிய வழிகள் பல. அவற்றுள் முக்கியமான வழி ஒன்று உண்டு. அது தன்னைத்தானே சோதனை செய்து கொள்ளல்.

வியாபாரிகள் கடையை இரவில் மூடும்போது இருப்புத் திட்டம் பார்த்துக் கொள்வார்கள். அதுபோல் ஒவ்வொரு மனிதனும் படுக்கின்றபோது “நாம் இன்று என்ன நற்கருமம் புரிந்தோம்? வாக்கால் இறைவனுடைய நாமங்களைப் பலமுறை கூறினோமா? உண்மையுரைத்தோமா? பிறருக்கு உபகாரமான சொற்களைச் சொன்னோமா? இந்த உடம்பால் பிறருக்கு உதவி செய்தோமா? ஆலய வழிபாடு செய்தோமா? மனதால் நல்ல சிந்தனைகளைச் சிந்தித்தோமா? மந்திர ஜெபஞ் செய்தோமா?

இந்தக் கண்களால் தீமை புரியாதிருந்தோமா? வாக்கால் பொய் புகலாதிருந்தோமா? இந்த உடம்பால் குற்றம் புரிந்தோமா? தீய எண்ணம் எண்ணினோமா?” என்று நம்மை நாமே சோதித்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படி அன்றாடம் துயில் புரிவதற்கு முன் இந்த சோதனையை நாம் நடத்த வேண்டும். தன்னைத்தானே சோதிக்கின்றவன் தீமையினின்றும் விலகி நன்மையடைவான்.

மகாத்மா காந்தியடிகள் சத்தியமாகிய கண்ணாடியைக் கொண்டு தன்னைத்தானே சோதித்துக் கொண்டிருந்தார். அதனால் அவர் வரலாற்றுக்குச் சத்திய சோதனை என்று பெயர்.

இப்போது நம்மில் பலர் தன்னைச் சோதிப்பதில்லை. “அவன் அப்படி; இவன் இப்படி” என்று பிறரைக் குறை கூறியும், “அவன் ஏன் அங்கு போகின்றான்? இவன் ஏன் இங்கு நிற்கின்றான்?” என்று பிறரைச் சதா சோதிக்கின்றார்கள். இவர்களுடைய அறிவை என்னென்றுரைப்பது? அந்தோ! மதியினம்.

இதற்கு ஒரு உவமை கூறுகின்றேன்.

கடையில் உள்ள வியாபாரிகள் இரவில் தங்கள் கடையைப் பூட்டுவார்கள்; அப்படிப் பூட்டி விட்டுச் சரியாகப் பூட்டினோமா என்று பலமுறை அப்பூட்டை இழுத்துப் பார்ப்பார்கள். சிலர் பிடித்துத் தொங்குவார்கள். சிலர் கொஞ்ச தூரம் போய்த் திரும்ப வந்து ஒரு முறை பூட்டை இழுத்துப் பார்ப்பார்கள். இது பிழையன்று. அப்படிப் பார்ப்பது நல்லது தான்.

ஒரு வியாபாரி தன் கடையைப் பூட்டினான். பூட்டி விட்டு அந்தப் பூட்டையிழுத்துப் பார்ப்பாமல் அடுத்த கடைப் பூட்டையும், மூன்றாவது கடை, நான்காவது கடைப் பூட்டுக் களையும் வரிசையாக இழுத்துப் பார்க்கலானான். அப்படிச் செய்வாலாயின் அவன் மடமையை என்னென்று கூறுவது?

அதுபோல் அநேகர் தன்னைத் தான் சோதிக்காமல் பிறரைச் சோதித்து வினை அரிய நேரத்தைக் கெடுத்து அவலமாகின்றார்கள். இராமலிங்க அடிகள் கூறுகின்றார்:

“வையமேல் பிறர்தம் கோலமும் நடையும்
வண்ணமும் அண்ணலே சிறிதும்
பையவே ஊன்றிப் பார்த்ததே யில்லை
பார்ப்பனேல் பயமிகப் படைப்பேன்”

திருவள்ளுவர் கூறுகின்றார்:

ஏதிலார் குற்றம்போல் தன்குற்றங் காண்கிற்பின்
தீதுண்டோ மன்னுமுயிர்க்கு.

இனி நம்மை நாம் சரிபார்த்துக் கொள்ள இன்னொரு அளவு கோல் உளது. அதுதான் கனவு. கனவில் நாம் எப்படி தொழிற்படுகின்றோம் என்று நினைத்துப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

பெரும்பாலும் பசுவில் நாம் நினைப்பவை பேசுபவை செய்பவைதான் கனவில் வரும். ஏகதேசமாக எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளும் கனவில் வரும்.

அநேகமாக சாக்கிரத்தில் உள்ளவையே சொப்பனத்தில் வரும்.

பால் குடிக்கின்ற குழந்தைகள் பால் குடிப்பது போல் உறங்கும்போது வாயை அசைக்கும். மத்தளம் வாசிப்பவர் உறங்கும் போது கை பட பட என்று அசைப்பார்.

ஒருவர் நன்கு தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். கண் மூடியவண்ணமாகவே அருகில் படுத்திருந்த ஒருவர் முதுகில் ஓங்கிப் பலமுறை குத்தினார். அவர் எழுந்து இவரை எழுப்பி “ஏன் என் முதுகில் இப்படிக் குத்தினாய்?” என்று கேட்டார். அவர் பாவம்! வருத்தத்துடன் “நான் தபாலாபீசில் தேதி முத்திரை குத்திய பழக்கத்தால் கனவில் அதுபோல் கண்டு உம்மைக் குத்தி விட்டேன்; மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றாராம்.

எனவே நமது கனவு நிகழ்ச்சி நமது மன நிலைகளையும் செயல்களையும் விளக்கிச் சான்று பகரும்.

சிலருக்கு ரூபாய் எடுக்க எடுக்க வந்து கொண்டேயிருக்கின்றார் போலவும், சிலர் ஒரு பெண்ணைக் கண்டு மோகித்து மணந்து கொள்வது போலவும் இங்ஙனம் ஏதோதோ விதமாகக் கனவு காண்பர். இக் கனவுகள் அவர்களது மன நிலையைக் காட்டும் அட்டவணை.

தாயுமானார் கனவு கண்டனர். எவ்வாறு? அவரே கூறுகின்றார்:

மண்ணீர்மை யாலே மயங்காதுன் கையால் என்
கண்ணீர் துடைக்கவும் நான் கண்டேன் பராபரமே
மால் வைத்த சிந்தை மயக்கறஎன் சென்னிமிசைக்
கால் வைக்க வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே.

மைகாட்டு மாயை மயக்கமற நீகுருவாய்
கை காட்டவும் கனவு கண்டேன் பராபரமே.
மண்ணை மாயை யெல்லாம் மாண்டு வெளியாக இரு
கண்ணை வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே.

ஆண்டாளம்மை கண்ணபிரான் தன்னை மணந்து கொண்டது போல் கனவு கண்டதாகப் பாடியிருக்கின்றார்.

கொடிய கனவு கண்டவர்கள் அதிலிருந்தாவது தமது மன நிலையை நல்வழியில் மாற்றியமைக்க வேண்டும்.

இப்போது நாம் நினைவுடன் பேசுகின்ற பேச்சுதான், நம்மை நாம் மறக்கின்ற போதும் வரும்.

காந்தியடிகளின் திருமார்பில் நான்கு குண்டுகள் பாய்ந்தன. தன்னைத் தான் மறந்தார். அப்போது அவருடைய திருவாக்கிலிருந்து “அரே ராம் ராம்” என்று வந்தது. அநேகர் தன்னை மறந்த மரணப் படுக்கையில் “அப்பா! ஐயா! அம்மா!” என்று பிதற்று கின்றார்கள்.

தினந்தோறும் தூங்குகின்றபோது வரும் கனவில் நல்லது வந்தால்தானே பெரிய தூக்கமாகிய மரண நித்திரையில் நம் வாயில் இறைவனுடைய நாமங்கள் வரும்.

பகல் முழுவதும் தீமையே புரியும் ஒருவன் நல்ல கனவு காணமாட்டான். அதுபோல் வாழ்நாள் முழுவதும் தீவினைகளையே புரிந்தவன் நாவில் மரணப் படுக்கையில் இறைவனுடைய திருநாமம் நிச்சயமாக வராது.

ஒருவர் சாகும்போது நாயைப் பிடித்துக் கட்டு என்றார். உயிர் போய் விட்டது. அவர் கடைசி நேரத்தில் தனது நாயை நினைத்தார். நாயை நினைத்து உயிர் விட்டவன் நாயாகத்தான் பிறப்பான்.

சிலர் மரணப் படுக்கையில் எருமைக்கடா விரட்டுகின்றதே என்பார்கள். ஒரு அறிவாளி கூறினான்: “இப்போது திருந்தே எதற்காக இறை நாமத்தைக் கூற வேண்டும். நான் உயிர் விடும்போது கூறி விடுகின்றேன்” என்றான். அது ‘பரீட்சையன்று புத்தகம் வாங்கி விடுகின்றேன்’ என்று கூறும் மாணவன் கூற்றுக்கு நிகர்.

வெள்ளம் வந்தபின் அணை போட இயலுமா? ஆகவே மரணம் வருமுன் அவனுடைய சரணத்தை நினைக்க வேண்டும்.

முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் தொண்டை நன்னாட்டில் ஆரணிக்கு அருகில் உள்ள அடையப்பலம் என்ற ஊரில் அப்பையதீக்ஷிதர் என்று ஒரு சிறந்த சிவபக்தர் இருந்தார். அவர் உயர்ந்த வடமொழிப் புலவர். நூற்று நான்கு நூல்கள் எழுதியிருக்கின்றார். அசையாத சிவபக்தி பூண்டவர்.

இத்தகைய சிறந்த உத்தம பக்தருக்கு ஒரு நாள் ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. “நாம் சதா சிவசிவா என்று கூறுகின்றோம். திருஐந்தெழுத்து ஒதுகின்றோம். சிவபிரான் மீது பல பாடல்களைப் பாடுகின்றோம். நமது அறிவு மயங்கியபோது நமது நாக்கு ‘சிவசிவ’ என்று கூறுமா? அப்படிக்கூறினால்தானே நமது பிறப்பு புனிதமடையும். இல்லையே நமக்கு உய்வு கிடைக்காதே. ஆகவே நம்மை நாமே சோதித்துவிட வேண்டும்” என்று எண்ணித் துணிந்தார்.

“நமது அறிவு மயங்கிப் பித்துப் பிடித்தால் அந்த வேளையில் நமது வாக்கில் கெட்ட சொற்கள் வராமல் சிவநாமம் வருமானால் நமக்கு உய்வு உண்டு. நமது சிவபக்தி உண்மையானது என்று முடிவு கட்டலாம்” என்று நினைத்தார்.

ஆதலால் தனக்குப் பைத்தியம் எப்படி வரும் என்று யோசனை செய்தார். ஊமத் தங்காய் ஊமத்தம் பூ இவற்றைத் தின்றால் பைத்தியம் பிடிக்கும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அவற்றைத் தின்று பைத்தியம் வந்து விட்டால் ஒரு வேளை ஆயுள் முழுவதும் பைத்தியமாகவே இருந்து பிறப்பு வீணாகக் கூடாதே என்ற அச்சமும் அவருக்கு வந்தது.

பைத்தியத்தை நீக்கும் ஒரு மருந்தையும் தயாரித்து வைத்துக் கொண்டார். சீடர்களை அழைத்தார். “நான் இப்போது இந்த மருந்தைத் தின்னப் போகின்றேன். தின்றவுடன்

எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விடும். அப்போது என்ன உளறுகின்றேன் என்று கேட்டு நீங்கள் கவனமாக எழுதி வைப்புகள். பின்னர் இந்த மருந்தைத் தந்து என் பைத்தியத்தை மாற்றி விடுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டார்.

சீடர்கள் ஏழை எழுத்தாளியும் வைத்துக் கொண்டு அருகில் இருந்தார்கள். அப்பைய தீக்ஷிதர் ஊமத்தங்காய் ஊமத்தம்பூவை உண்டார். உடனே அறிவு மயங்கியது. பித்தந் தலைக்கேறியது. அந்தப் பைத்திய நிலையில் அவர் திருவாக்கிலிருந்து அதியற்புதமான ஐம்பது சுலோகங்கள் வெளிப்பட்டன. அவர் பைத்தியத்தால் உளறிய பாடல்கள் பரம பவித்திரமானவை. அவர் அப்போது தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் சொரிந்து பாடினார். பரமசிவனைத் துதி செய்தார். சீடர்கள் அதிக கவனமாக அவற்றை எழுதினார்கள். அந்த நூலுக்கு “ஆத்மாநாம்பணத்துதி” என்று பெயர். ‘உன்மத்த பஞ்சாசத்’ என்றும் கூறுவர்.

இந்த நூல் மிகவும் உயர்ந்தது. உருக்கமானது. பித்தம் பிடித்த நிலையிலும் அப்பைய தீக்ஷிதருக்கு சிவபக்தி மாறவில்லை என்றால் அவருடைய சிவபக்தியை அளக்க வல்லார் யார்? அதனைக் கூறத் திறமை யாருக்குண்டு? அப்போது அவர் பாடுகின்றார். “எம்பெருமானே! உனது கருணையை என்னென்று புகழ்வேன்? மிக எளிமையான மலர்களை அடியார்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டு அவர்களுக்கு நீ மிகப் பெரிய அருளைப் புரிகின்றாய். அடியேன் அர்ச்சிப்பது தும்பைப் பூவால்; நீ எனக்குத் தருவது முத்தி வீடு.

அர்க்கத்தரோணர்ப்ருதி குஸுமைரர்ச்சனம் தே விதேயம்
ப்ராப்யம் தேந ஸ்மரஹரபலம் மோக்ஷஸாம்ராஜ்ய லக்ஷ்மீதே
ஏதஜ்ஜாநந்தநபி சிவசிவ வ்யர்த்தயந் காலமாத்மந்
ஆத்மத்தரோஹீ காரணவிவசோ பூயசாத: பதாமி.

இந்தப் பாடல் சிவபெருமானுடைய கருணையின் எளிமையை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றது. போஜா, மல்லிகை, முல்லை, ஜாதி, சண்பகம் முதலிய நறுமலர்களுக்கு விலையுண்டு. அவற்றைப் பெறும் மக்கள் அளித்து கொள்வார்கள்.

தும்பைப் பூவுக்கு விலையே கிடையாது. அதனை எந்தப் பெண்மணியுஞ் சூடிக்கொள்ள மாட்டாள். ஆகவே நமக்கெல்லாம் எது உதவாதோ அதை இறைவனுக்குச் சாத்தினால் போதும். தும்பைப் பூ, எங்கும் கிடைக்கும். யாரும் விரும்பமாட்டார்கள். அழகாகவும் இரா. “இந்தப் பூக்களையாவது எனக்கு அர்ச்சியுங்கள். உங்களுக்கு யான் இகபர சௌபாக் கியங்களை வழங்குவேன்” என்று கூறி எம்பெருமான் தும்பைப் பூவையும் ஊமத்தம் பூவையும் சூடிக்கொண்டிருக்கிறார். இத்தனை சலபமாக சிவ பூஜை செய்யலாம்.

ஆண்டவனை ஒரு உத்தரணத் தண்ணீரால் நனைத்து ஒரு தும்பைப் பூவைப் போட்டு விட்டால் போதும், எல்லா நலன்களையும் அவன் அள்ளி வழங்கி விடுகின்றான். இப்படிப் பரம சலபனாக இறைவன் இருந்தும் ஏனோ சிலர் வழிபாடு புரிவதில்லை.

இந்த அருமையான மனிதப் பிறப்பு மண்ணாகி மட்கிப் போகின்றது. பட்டினத்தார் பாடுகின்றார்:

கண்ணுண்டு காணக் கருத்துண்டு நோக்கக் கசிந் துருகிப்
பண்ணுண்டு பாடச் செவியுண்டு கேட்கப் பல் பச்சிலையால்
எண்ணுண்டு சாத்த எதிர் நிற்க ஈசன் இருக்கையிலே
மண்ணுண்டு போகு தையோ கெடுவீர் இந்த மாண்டமே.

அப்பரடிகள் பாடுகின்றார்:

பூக்கைக் கொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார்
நாக்கைக் கொண்டரன் நாமம் நவில்லிவார்
ஆக்கைக்கே இரை தேடி அலமந்து
காக்கைக்கே இரையாகிக் கழிவரே.

ஆதலால் மானுடப் பிறவியெடுத்த ஒவ்வொருவரும் சிவபூஜை செய்து, சிவார்ச்சனை புரிந்து சிவ நாமத்தைச் சொல்லி சிவ பஜனை புரிந்து சிவ பக்தி செய்து சிவபாத இருதயர்களாகத் திகழ்ந்து, பெற்ற பிறப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு இனிப்பிறவாத பெற்றியைப் பெறுவார்களாக.

அம்பலத்தான் ஆடலிது

பா. சீவராமகிருஷ்ண சர்மா B. Sc. (Ceylon)

இப்பிரபஞ்சத்தின் தத்துவமே அசைவில்தான் அடங்கியுள்ளது. அசைவின்றி ஒரு பொருளுமே இருக்க முடியாது. இறைவன் அணுவில் அணுவாய் இருந்தும், அணுவின் வெளியில் இருந்தும் அதனை இயங்கப் பண்ணுகிறான். அவனின்றி ஓர் அணுவும் அசையாதன்றே?

அணுவைப் போலவே அமைவைப் பெற்றிருக்கும் இப்பிரபஞ்சத்தின் அண்ட சாகரங்களை யெல்லாம் ஆட்டுவிக்கின்றான். இவற்றின் அசைவு ஒரு கணம் நின்றால் பிரபஞ்சப் பிரளயம் ஏற்படுமன்றே?

இதனை விளக்குவதற்காக உருவ, அருவமற்ற கடவுளுக்கு உருவம் கற்பித்த, கலைஞன் கண்ட வெற்றிதான், ஆனந்தத் தாண்டவமாடும் நடராஜத் திருமூர்த்தியின் திருவுருவம்.

தலைசிறந்த கூத்தாடியான எம்பெருமானை பக்தர் ஆடும் தெய்வமாகவும் வழிபட்டு வருவதாகச் சமய நூல்கள் கூறுகின்றன. ஒன்றின் அசைவில் இருந்து ஏற்படுவது ஆட்டம். அவ்வாட்டமானது ஒரு நேர்த்தியான முறையில் ஒழுங்காக அமைவுரும்போது அது நடனமாகிறது. இவ்வகையில் நடராஜத் திருவுருவம் கலையம்சமும், சமயத் தத்துவக் கருத்துக்களும் நிரம்பப் பொதிந்துள்ள தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததொரு அம்சமாகும்.

இறைவன் ஆடும் நடவங்கள் நூற்றெட்டு வகையெனவும், அவற்றில் ஒன்பது நாட்டியங்களே பிரசித்தி பெற்றவையெனவும் நூல்கள் இயம்புகின்றன. இவையெல்லாவற்றிலும், நடராஜ மூர்த்தி பாவனையாக ஆடும் கூத்தே மிகவும் உன்னதமானதாகக் கருதப்படுகின்றது. இது 'புலங்கதாச' நடன வகையைச் சேர்ந்தது. அதாவது மேல் தூக்கிய பாதம், ஊன்றிய பாதத்தின் முழந்தான் மட்டத்துக்கு மேல் உயர்ந்தது.

இறைவனின் நர்த்தனங்கள் பல தத்துவங்களை விளக்கிக் காட்டவல்லன.

நடனக் கருத்து:

நடராஜமூர்த்தியின் நடனமாடும் திருவுருவங்களைப் பற்றிப் பலவாறாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற, பெரும்பாலான இடங்களிலுள்ள நடராஜமூர்த்தியின் திருவுருவ அமைப்பு பின்வருமாறு:

புலித்தோலாடை, பூணூல் ஆகியவற்றை அணிந்த திருமேனி; திருமேனியை ஆங்காங்கே அலங்கரிக்கும் நாகாபரணங்கள்; பனித்த சடை, குறுகிக் குளிந்த புருவம், சிவந்த உதடுகளைக் கொண்ட செம்பவளவாய், அதனின்றும் உதிரும் புன்முறுவல், சுடலைப் பொடி பூசிய பவளத் திருமேனி, சதங்கை பூட்டிய கால்கள், தூக்கிய இடது திருவடியின் தொடை, வலது காலின் பக்கமாகக் குறுக்கே மடிந்து, பின் கீழ்த் தொங்கிய பாதம், எம் பெருமானின் வலது பக்கத்தில் தலையைக் கொண்டு, கூனிக் குறுகிக் கொண்டிருக்கும் முயலகன்மீது ஊன்றிய வலது மலரடி, அபயமளிக்கும் பாணியில் அமைந்த முன் வலது கரம், இதன் மணிக்கட்டில் சர்ப்பவளையம், டமாரம் ஏந்திய பின் வலது கை, தீப்பிழம்பைக் கக்கும் அனல் ஏந்திய பின் இடது கை, திருமேனியைச் சாரும் வகையில் திரும்பி வளைந்து 'கஹ்லஸ்தமாக' விளங்கும் முன் இடது கை; மலர்மாலை, மண்டையோடு, பிறை மதி, கங்கை போன்றவை அழகு செய்யும் சடா மகுடம், ஏந்திய தலை; பத்ரகுண்டலம் தொங்கும் இடது காது, நகர், குண்டலம் அலங்கரிக்கும் வலது காது.

மேற்காட்டியவை நடராஜ அம்சத்தின் சில முக்கிய அங்கலட்சணங்கள். இதனையே வாசிப்பெருந்தகை,

“ குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிண் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியில் பால் வெண்ணீறும்
இனித்த முடைய எடுத்த பொற் பாதமும் காண்ப் பெற்றால்
மனிதப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே.”

எனக் கூறியுள்ளார்.

நடராஜ மூர்த்தியின் ஒவ்வோர் அங்க அமைப்பும் ஒவ்வோர் தத்துவத்தை விளக்கிக் காட்ட வல்லது. உதாரணமாக உருகம் ஏந்திய கையினால் உலகின் படைப்பையும், அபய கரத்தினால் காத்தலையும், அக்கினி தாங்கிய கரத்தினால் அழித்தலையும், ஊன்றிய மலரடியால் மறைத்தலையும், தூக்கிய திருவடியால் அருளையும் நடராஜத் திருவுருவம் காட்டுகின்றது. எனவே பிரமமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேஸ்வரன், சதாசிவன் ஆகிய தத்துவங்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கே கொண்டதுதான் ஆடும் பெருமானின் தோற்றம். இதனை சேக்கிழார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“ தோற்றம் துடியதனில் தோயும் திதி அமைப்பில்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்காரம் — ஊற்றமா
ஊன்று மலர்ப் பதத்தே உற்ற திரோதம் முத்தி
நான்ற திருவடியில் நாடு”.

அண்ட பிண்டமாகியவற்றின் ஓய்வற்ற இயக்கமே இறைவனின் திருக்கூத்தென்பர். அண்ட பிண்டங்களின் உற்பத்தி, நிலை பேறு, ஓடுக்கம், மறைத்தல், அருளல் ஆகியவையே இத்திருக்கூத்தின் நோக்கமாகும். இப்பிரபஞ்ச திருக்கூத்தை அசைவு, ஆட்டம் இருக்கின்ற இடமெனப்படும் அம்பலத்தினிருந்து நடாத்துகின்றான். இதனைத் திரு மந்திரம்:

“ அம்பலமாவது அகில சராசரம்
அம்பலமாவது ஆதிப் பிரானடி
அம்பலமாவது அப்புத்தீ மண்டலம்
அம்பலமாவது அஞ்செழுத்தாமே.”

எனவும்,

“ பூதங்கள் ஐந்தில் பொறியில் புலனைத்தில்
வேதங்கள் ஐந்தில் மிகும் ஆகமந் தன்னில்
ஓதும் சலை காலம் ஊழியுடன் அண்டப்
போதங்கள் ஐந்தில் புணர்ந்தாடும் சித்தனே.”

தில்லைக் கூத்தனின் திருவுருவம் தூல பஞ்சாட்சரம், சூக்கும் பஞ்சாட்சரம் என்ற இரு வகைப் பஞ்சாட்சரங்களின் உட்பொருளாகவும் விளங்குகின்றது.

தில்லையாடியின் ஊன்றிய திருவடி ‘ந’கரமாகவும், வயிறு ‘ம’கரமாகவும், பரந்து திரண்ட திருத்தோள்கள் ‘சி’கரமாகவும் திருமுகம் ‘வ’கரமாகவும், திருமுடி ‘ய’கரமாகவும் அமையப் பெற்றுத் தூல பஞ்சாட்சரமாக (நமசிவாய) விளங்குகின்றது. இதனைப் பின்வரும் பாடல் விளக்கிக் காட்டுகிறது

“ ஆடும் படி கேள் நல் அம்பலத்தான் ஐயனே
நாடும் திருவடியிலே நகரம் — கூடும்
மகரம் உதரம் வளர்ந்தோள் சிகரம்
பகரு முகம் வா முடியப் பார்”.

கூத்தப் பிரானுடைய டமருகம் (துடி) ஏந்திய மேல் வலது கை 'சி' கரமாகவும், வீசுகின்ற கீழ் இடது கை 'வ'கரமாகவும், அபயகரமான வலது கீழ்க்கை 'ய'கரமாகவும், அனல் ஏந்திய மேல் இடது கை 'ந'கரமாகவும் ஊன்றிய திருவடி 'ம'கரமாகவும் அமைந்து சூக்கும் பஞ்சாட்சரமாக (சிவாய நம) விளங்குகின்றது. இதனைப் பின்வரும் பாடல் தெளிவாக்க காட்டுகின்றது.

“ சேர்க்கும் துடி சிகரம் சிக்கனவா வீசுகரம்
ஆர்க்கும் யகரம் அபயகரம் — பார்க்கியறைக்
கங்கி நகரம் அடிக்கீழ் முயலகரை
தங்கும் மகரமது தான்.”

ஆனந்தக் கூத்தாடும் திருவுருவின் பின் புறத்திலுள்ள திருவாசி (பிரபை) திருவுருவி லிருந்து வேறு படாமல் ஒன்று கலந்தவாறே அமையப் பெற்றுள்ளது. ஒரு சிறப்பான அம்சமெனப்படுகின்றது. இத்திருவாசியே பிரணவப் பொருளாய் (ஓங்காரமாக) திருவுருவின் பின் காட்சி தருகின்றது.

ஆக, தில்லைக் கூத்தன் ஓங்காரத்துள்ளிருக்கும் பஞ்சாட்சரமாம். இதனைப் பின்வரும் பாடல் தெளிவாக்குகிறது.

“ ஓங்காரமே நல்திருவாசி உற்றதனில்
நீங்கா எழுத்தே நிறை சுடராம் — ஆங்காரம்
அற்றார் அறிவரணி அம்பலத்தான் ஆடவிது
பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின்.”

சிவமகிமை

S. ஸ்ரீவிவாச சர்மா, B. O. L.

சாஹித்ய சிரோமணி

சம்ஸ்கிருத விரிவுரையாளர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

அமிர்தம் வேண்டி தேவரும், அசுரரும் பாற்கடலைக் கடைந்தனர். கற்பக மரம், ஐராவதம், உச்சைஸ்ரவ்ஸ், வக்ஷமி, கௌஸ்துபம், அப்ஸரஸ் பெண்கள் முதலானோர் தோன்றினர். தேவர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு மேற்சொன்ன வற்றில், ஒவ்வொன்றைப் பங்கு போட்டுக் கொண்டனர். இன்னும் கடைந்தாலே அமிர்தம் கிடைக்கும், கடைந்தனர். ஆனால் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக ஆலகால விஷம் தோன்றியது. அது மிகக் கொடியது எனத் தெரியும். அதைக் கண்டவுடன் ஓட்டம் பிடித்தனர் தேவரும் அசுரரும். உலகமே சுழன்றது. எங்கும் ஓரே இருள். ரிஷிகளும் சித்தர்களும் ஏனையோரும் என்ன செய்வதென அறியாது திகைத்து நின்றனர். உறங்காது உறங்கும் பாவனையில், உலகம் காக்கும் உத்தமனும் ஒன்றுமறியாது ஒதுங்கி நின்றார். ஆனால் எங்கிருந்தோ அச்சம் வேண்டாம், இதோ வந்தேன் என்ற அபய முழக்கம் கேட்டது. அடுத்த கணம், ஆலகால விஷத்தை சட்டென விழுங்கி 'நீலகண்டன்' என்ற பெயருடன் விளங்கினார் மகாதேவன். அந்த முழுமுதற் கடவுளை முக்கரண சக்தியுடன் வாழ்த்தி வழிபட்டனர் தேவரும் அசுரரும். ஹிந்துக்களாகிய எல்லோரும் அவனை உள்ளன்போடு உபாசித்து உயர்வு அடைவது மிக் எனிது. ஆண்டு தோறும் மகா சிவராத்திரியன்று உபவாசமிருந்து வழிபடுவதன் நோக்கமும் அதுவேதான்.

அந்த பரமேச்வரன் யார் ?

அவன், இவன் எனப் பிரித்துக் கூற முடியாத, ஆனால் 'உளது' என மட்டும் கூற முடிந்த, புறக்கரணங்களுக்கும், மனதுக்கும், அப்பால் 'ஆத்மா' ஒன்றிலேயே அறிய முடிந்த 'பிரம்மம்' என்பதே அந்த பரமேச்வரன். செய்பவள், செய்ய போன்ற பிரிவுகளில்லாத குணமற்ற எல்லாம் கடந்த சிவதத்துவத்தை எவ்வாறு அறிவது? வழிபடுவது? 'மாயை' என்பது 'ப்ரக்ருதி' என்றால் அம்மாயையுடையவன் எவனோ அவனே மகேச்வரன் என்றும், உருவமற்றதும், எங்கும் நினைந்ததும், நிலைத்த இரண்டற்ற உண்மையானதும் என எந்த பரம்பொருள் போற்றப்பட்டதோ அதுவே சந்திரப் பிறையணிந்து, நீலகண்டனாய், முக்கண்ணனாய், காட்சியளிக்கிறது' என்றும் பலபடிதாய் சுருதிஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. மேலும், தன்னகத்தே கொண்ட, இன்னதெனத் தெளியாத மாயையின் காரணமாக குணப்பிரிவு கொண்டதாய், 'அங்கம்', 'அவ்யயம்' முதலிய பல மங்கள குணங்கையுடையதாய், 'நீலகண்டன்' 'விருபாக்ஷன்' என்ற சக்திவம்மையான பல வடிவு கொண்டு விளங்குவதாய், சிவன், பவன், ருத்ரன், மகேச்வரன், மகாதேவன் என்றும் மற்றும் பல பெயர்களால் தன் மகிமையை விளக்குவதாய், எல்லா உலகையும் ஆக்கியும், காத்தும், அழித்தும், ராஜஸம் தாமஸம் முதலிய உபாதிகளால் அமைந்த தன் அம்ச ரூபங்களான பிரம்மன், விஷ்ணு, ருத்ரன் முதலியவர்களை யடக்கியாவதாய், எல்லா புவணங்களுக்கும் அப்பால் ஸோமபுரம் என்ற பரம சிவபுரத்தில் எப்போதும் தோன்றி நிற்பதாய், எல்லா உயிரினங்களின் மனக்குகையில் வசிப்பதாய், எல்லாக் கர்மங்களின் பயனைத் தானே தர வல்லதாய், உமைத்துணையதாய், விளங்குவது அதே பரபிரம்மத்தின் ஸுகுண உருவம் எனத் தெரிகிறது.

'வசிகாந்தென்' என்ற ஸம்ஸ்கிருதாதுவிலிருந்து 'இச்சா சக்தியுடையவன்', என்ற பொருளில் 'வசி' என்பது எழுத்துத் திரிந்து 'சிவ' என்றாயிற்று. 'ஹிஸ்திதாதுவிலிருந்து ஸிம்ஹசப்தமும், 'வசி' தாதுவிலிருந்து சிவசப்தமும், எழுத்து இடம் மாறியதால் உண்டா

னவை என இலக்கணகாரரும் கூறுவர். மகாபாரதத்திலும், மனிதர்களுக்கு சிவத்தை (மங்களத்தை) விரும்புவதால், 'சிவன்' எனப்பட்டான் என்று கூறப்படுகிறது.

நிர்விசேஷபிரமிரம்மத்திற்கு உருவத்தைக் கூறுவது தகுமோவென வினா எழுவது இயற்கை. பாஷ்யகாரர் கூறுகிறார். "ஸ்யாத் பரமேஸ்வரஸ்யாபி இச்சா வசாத் மயாமயம் ரூபம் சாத்யகானுகர்ஷணாத்மம்" இதி அதாவது தன்னை வழிபடும் பக்தர்களுக்காக ஸ்ரீ பரமேஸ்வரனுக்கு மாயாமமான உருவம் அவனிச்சைப்படி. உண்டு என்பதாகும். பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற மும்மூர்த்திகளைக் கடந்து, துரீய பிரம்மம் உருவங் கொண்டது எனச் சொல்வது சரியல்லவெனக் கூறுவாருமுளர். ஸூதஸம்ஹிதையைக் கண்ணுற்றால் மூர்த்தி உண்டென விளங்குகிறது. அங்கு "உமையைப் பகுதிபாகமாய்க் கொண்டு முக்கண்ணுடன், நீலகண்டனாய் பேராணந்தப் பெருவெள்ளத்தில் தாண்டவம் புரிவதாய் உள்ள மூர்த்தியே 'பராமூர்த்தி' என்று பேசப்படுகிறது. பராசரபுராணத்திலும் - ஸாக்ஷாத் பரம்பொருளுக்கு மூர்த்தி உண்டு; முற்றிலும் வேறுபட்டு ஸ்வதந்திரமானதும், பாபங்களை அகற்றுவதும், அம்பிகையைப் பகுதி உருவாய் கொண்டதும், இளம் பிறையையணி கவனாய்க் கொண்டதுமாக அந்த உருவம் விளங்குகிறது. அதையே பிரம்மா விஷ்ணு, மகேச் வரர்கள் எப்பொழுதும் தியானிக்கின்றனர் என்று கூறப்படுகிறது. 'ஓருத்ரனே! உன் வலது முகத்தால் என்னைக் காத்தருள்" "ருத்ர யத்தே தக்ஷினம் முகம் தேன மாம் பாஹி நித்யம்" என்ற ச்வேதாச்வதரோப நிஷத்திலுள்ள மந்திரம் பரம்பொருளுக்கு உருவம் உண்டென்பதற்குச் சான்றாகும். கூர்ம புராணத்தின் முதற் பகுதியில், பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரர்களைக் குறிப்பிட்டு, இவர்களுக்கும் அப்பால் மும்மூர்த்தி களிற் சிறந்ததாய் முக்கண்களுடன் யோகிகளுக்கு சாந்தியளிப்பதாய் விளங்குகிறது மகேச் வரனின் மூர்த்தி எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. சிவபுராணத்தில் — "ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் என்ற மூன்று செயல்களுக்கும் காரணபூதர்களான மும்மூர்த்திகளுக்கு மேல் சிவன் முக்கிய காரணம் என்றும், ஸ்காந்தத்தில் — 'பரம்பொருளின் விபூதிகளான பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரர்களுக்கும் மேம்பட்டு எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாய் பரமேசுவரன் விளங்குகிறார்' என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

தியானம் செய்யத் தகுந்தவரும் சிவனே

அதர்வசிகையில் — தியானம் என்பது என்ன? தியானம் செய்பவன் யார்? தியானம் செய்யத் தகுந்தது எது? என்ற கேள்விகளை முன்னிட்டு தியானம், தியானிப்பவன் இவ்விரண்டையும் கூறி, தியானம் செய்யத் தகுந்ததைக் குறிப்பிடுங்கால் "பிரம்மா முதலியோரைத் தோன்றச் செய்து, முதல் சிருஷ்டியை எண்ணிய 'ஈசானன்' எங்கிருந்தும் தோன்றவில்லை. மங்களங்களைச் செய்யும் சிவனே தியானிக்கத் தகுந்தவன்" என்று முடித்துள்ளது. இந்தத் தொடரை வலியுறுத்துவது போல் அமைகிறது சிவபுராணம்.

"யஸ்மாத் சர்வமிதம் பிரம்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்து பூர்வகம் சக புதேந்திரியை ஸ்ஸர்வைஹி பிரதமம் சம்பரக்யுதே காரணமும் ச யோ தாதா பரமகாரணம் ந ஸம்ப்க்யுதே அன்யஸ் மாத்தூதஸ்சன கதாசன ஸ சர்வைஸ்வாய சம்பூர்ணே நாத்மா சர்வேஸ்வர ஸ்வயம் ஸர்வைர் முமுக்ஷு-பிஸத்யாயே யஹுசம்பி சகாச மத்யம்:

என்று ஹரிவம்சத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சிவனைத் துதிக்கும் பொழுது நானும், பிரம்மாவும், கபிலரும், அனந்தனும், பிரம்மாவின் புத்திரர்களும் மற்றும் ஏனையோரும் உன்னிடமிருந்தே தோன்றினோம். இவ்வாறு நீயே முதற் காரணம்; ஆகவே நீயே துதிக்கத் தகுந்தவன் என்று கூறுகிறார். இவ்வாறே — பிரம்மா, விஷ்ணு, அக்னி, இந்திரன், சூரியன், ஜலம், பூமி முதலிய எல்லா தேவரும், அசுரரும் கரேச்வரனாகிய உன்னிடமிருந்தே தோன்றினர்" என்று பிரம்மாண்டபுராணமும் கூறுகிறது.

கைவல்யோபநிஷத்திலும், சிவனை தஹரவீத்யா மூலம் உபாசிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுமிடத்தில், பிரம்மா விஷ்ணு, ருத்ரன் அடங்கலாக எல்லா உலகும் சிவனின் லீலா விபூதியாகும்' எனச் சொன்னதால் பரமசிவனின் சிறப்பு விளங்கும்.

இதே போல் இந்த சுருதியின் பொருள் வாமன புராணத்தின் ஆரூவது அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. 'முன்பு ஆச்வலாயன மகரிஷி பிரம்மதேவனையணுகி வினவ, அவருக்கு பதில் கூறும் வாயிலாக சிவனைத் தியானிக்கும் முறைகளை முழுமையாக உரைத்து, முழுமையாக உரைத்து, முடிவில் எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சியாய் எல்லாம் கடந்ததாய், பூதங்களுக்கு முதற்காரணமாய் உள்ள பிரம்மத்தை இவ்வாறு தியானித்து, தன் ஆத்ம வித்யையால் பரமேசுவரனையடைகிறான் முனிவன் என்கிறார். மேலும் முழுமுதற் கடவுளாய், அம்பிகைத் துணைவராய், பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற உருவத்தில் பிரிவு கொண்டவன் போல் விளங்குவராய், எந்த சிவன் தியானம் செய்யத் தக்கவனாகக் கூறப்பட்டாலே அவனே பிரம்மா, அவனே சிவன் என்றும், 'பிரத்யக்' ஆத்மாவாய் அவனையறிந்தவன் மிருத்யுவை (மரணத்தை) க் கடக்கிறான். அப்படியறிவதைத் தவிர முக்திக்கு வேறு வழியில்லை என்றும் கூறி முடித்திருப்பதால் முன் சொன்ன கைவல்யோபநிஷத்தின் பொருளை விளக்கப்பட்டது.

மேலும், வேதம் நான்கிலும் பரமேச்வரனைப் பற்றிய மந்திரங்கள் அநேகமாய் நம: என்ற நமஸ்காரச் சொல்லைக் கொண்டனவாகவே காணப்படுகின்றன. அது மட்டுமன்று; மேற்படி நம: என்ற சொல் ஒரு முறையோ நமோநம: என்று இரண்டு முறையோ அல்லது பரமேச்வர நாமத்தின் முன்னும் பின்னும்மாகவோ இணைக்கப்பட்டு பலபடியாகக் காணப்படுகின்றன. மற்ற தேவதைகளைக் குறிக்கும் மந்திரப் பகுதிகளில் சிற்சிலவிடங்களில் நம: என்ற சொல் இணைக்கப்பட்டும், அவ்வளவாக இல்லை. ஆகவே மற்ற தேவதைகளைவிட சிவனே பெருமை மிக்கவன் என்பதையே இது காட்டுகின்றது. ஆனால் வேறு சிலவிடத்தில் 'உனக்கு நமஸ்காரம்; என்னைத் துன்புறுத்தாதே "நமஸ்தே அஸ்து மா மா ஹிம்ஸிஹி" என்று காணப்படுகிறது. அதனால், பயத்தின் காரணமாகக் கூட நமஸ்காரம் செய்யப்படுகிறதைத் தெரிகிறது. சிவனைப்பற்றிய மந்திரங்களிலும் பயத்தின் காரணமாகத் தான் நமஸ்காரம் செய்யப்படுகிறதே யொழிய அவன் பெருமையால் அல்ல என்றும் சிலர் கூறலாம். நல்லது; பயம் காரணமாகத்தான் சிவன் நமஸ்கரிக்கப்படுகிறான் என்றால் அதுவே அவன் பரபிரம்மம் என்பதற்குச் சான்று. கடவல்லியில் பரபிரம்மத்தின் இலக்கணமாக "அது மிக பயமானது; தூக்கிய வஜ்ராயுதம் போன்றது; அதை அறிந்தவர்கள் அமரர்களாகின்றனர் "மகத்பயம் வஜ்ரமுத்யதம் எ ஏதத் விதுஹு" அமிருதால் தே பவந்தி" என்றல்லவா பேசப்படுகிறது. மேலும் "நமஸ்தே ஹரஸே சோசிஷே." என்ற மந்திரத்தில் பயத்தின் காரணமாகவே செய்யப்படும் நமஸ்காரத்தை பிராமணத்தில் "நமஸ்தே ஹரஸே சோசிஷே இத்த்யாஹ நமஸ்கிருத்ய ஹி வசீயாம்ஸ்தம் உபசரந்தி" நமஸ்கரித்துத்தான் பெரியோரைப் பெருமைப்படுத்துகின்றனர் என்று சொல்லப்படுவதால், நமஸ்கரிக்கப்படுவோரெல்லாம் பொதுவாக பெருமை கொண்டவரே என விளங்கும். பயத்திற்குக் காரணம் கூறாமல், சில மந்திரங்கள் "ஸர்வோ வை ருத்ர ஸ்தஸ்தம் ருத்ராய நமோ அஸ்து" என்பவை போன்ற எல்லாம் ருத்ரனே, அந்த ருத்ரனுக்கு நமஸ்காரம் என்று விவரிக்கின்றனவே அங்கு எல்லா மான பரமேச்வரனின் பெருமையைக் கருதியே நமஸ்காரம் செய்யப்படுகிறது என்பதல்லாது வேறென்ன?

முனிவர்களுக்கு, பேச்சு வாக்கில் இது பரம், இது வல்ல, என்ற வாதம் உண்டாயிற்று. பரம்பொருள் இன்னதென்று குறிப்பிடவியலாததால் தீர்வு காணவில்லை. இந்த நிலையில் பிரம்மாவையணுகி, "எங்களைப் பெரிய இருள் சூழ்ந்து கொண்டது. பர படியாக வாதித்தும், வருந்தியும் 'பரம்' எதுவென்று தெளிந்தோமில்லை. என்றவாறு பரம்பொருளைப் பற்றிய வினாவையெழுப்ப, பிரம்மா வெகு நேரம் தியானித்த பின், ஆனந்தம் மேவிட கைகூப்பிய வண்ணம் கூறுவார். "எவனிடமிருந்து பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன், இந்திரன் முதலியவரும் ஏனைய பூதங்களும் தோன்றினரோ அவனே சிவன் என்று பதில் கூறியதால் சிவனே பர தேவதையென நிச்சயமாயிற்று என சில புராணம் கூறுகிறது.

பதம்புராணத்தைச் சிறிது கவனிப்போம். அங்கு ரிஷிகள் பலரும் கூடி ஸூத பெளராணிரைப் பார்த்து “பல சாஸ்திரங்களையும் புராணங்களையும் தர்ம சாஸ்திரங்களையும் நீர் கூறக் கேட்டோம். ஆனால் எங்களை மயக்கமுறச் செய்யும் ஒரு சந்தேகம் உளது. சிறந்த தேவன் யார்? அவனை எவ்வாறு பூஜிப்பது? அப்படி பூஜிப்பதால் என்ன பயன்? இதைச் சொல்லியிருள் வேண்டும்” என்றனர். ஸூதர் முன்பு ஸ்னத்குமாரருக்கும், விஷ்ணுவுக்கும் நடந்த பேச்சைக் குறிப்பிட்டு, ‘எம்முறையில் கேள்விப்பட்டிருப்பினும் வேதங்கள் வேதாங்கங்கள், புராணங்கள் யாவற்றிலும் சிவன் ஒருவனே பெரியவனாகப் போற்றப் படுகிறார் என்றும், ஸாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்தர்ம், வேதங்கள், பசுபதிமதம் இவ்வாறு ஐந்து அறிவு நிலைகள் என்றாலும், அறிய வேண்டியவன் மகேசுவரன் ஒருவனே என்றும் விஷ்ணு கூறியிருப்பதை ஞாபகப்படுத்தும் வாயிலாக சிவன் பெருமை மிக்கவன் என்பதை தெளிவு படுத்துகிறார்.

மகாபாரதம் பலவிடங்களில் சிவ வழிபாட்டைக் குறிப்பிடுகின்றது. முக்கியமாக சாந்தி பர்வத்தில் தர்மபுத்திரர், பீஷ்மரைப் பார்த்து “ஓ பிதாமஹரே, உலகத்தில் பிராண வர்க்கம் பல இன்னல்களால் தவிக்கும் பொழுது அவற்றைக் கடக்கும் வழியைக் கூற வேண்டும் எனக் கேட்டார். அப்பொழுது பீஷ்மர், விஷ்ணு, இந்திரன், பிரம்மா, சம்பு முதலானோர் எந்த மகேசுவரனைப் பல தோத்திரங்களால் வழிபடுகின்றனரோ, அவரை அர்ச்சித்தால் இடுக்கண்களைக் கடக்கலாம் என்று கூறுவதைக் கவனிக்கவும். ஆனா சாஸனிக பர்வத்திலும், மோகூதர்மத்திலும் சிவ பூஜையை வெகுவாக விவரிக்கக் காண்கிறோம். ராமாயணத்திலும் சேது பந்தன காலத்தில் ஸ்ரீராமர் சிவபூஜை செய்து வரப்பிரசாதத்தைப் பெற்றார் என்பதை அவரே ராவணனை ஸம்ஹரித்த பிறகு சீதையுடன் அயோத்திக்குத் திரும்பும் பொழுது அந்த இடத்தைக் காட்டி சீதையிடம் ‘இங்குதான் முன்பு மகாதேவன் எனக்கு அருள் செய்தார்’ ‘அதர் பூர்வம் மஹாதேவஹ பிரசாத மகரோத் பிரபுஹூ:’ என்கிறார். சிவகீதையிலும் ஸ்ரீராமர் அகஸ்திய முனிவரின் உபதேசப்படி நான்கு மாதங்கள் சிவபூஜை செய்து அதன் பயனாக சிவனின் அருளால் பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பெற்றார். என்று முதல் ஐந்து அத்தியாயங்களில் காண்கிறோம்.

எது எப்படி இருப்பினும் சிவன் தமோகுணம் படைத்தவன்ல்லவா! இது குறை யாயிற்றே எனலாம். அப்படியன்று. இடையறாது இத்துன்ப மயமான உலக வாழ்க்கையில் உழன்று தவிக்கும் ஜீவர்களுக்கு சற்றேனும் நீக்கமற நிறைந்த ஆனந்தம் கிடைக்கட்டுமே என்ற நல்லெண்ணம் காரணமாக ஸம்ஹாரத்தைக் கருதி தமோகுணத்தை மேற்கொண்ட தானது அவனுடைய கருணையைல்லவா காட்டுகிறது. தீர்க்க முடியாத காரணத்தால் துன்புறும் ஒருவனுக்கு அவ்விரணத்தை ஆற்றுவான் வேண்டி ஆயுதம் தாங்கும் ஒரு நல்ல வைத்தியனைப் போன்று சிவன் தமோகுணத்தில் செயல்படுகிறான். இது அவன் கருணையே அல்லாது வேறில்லை.

மனித வர்க்கத்திற்கு முக்கியமாக இரு பிறவி பெற்ற தவிஜர்களுக்கு ‘காயத்ரி’ மிக முக்கியமானது. ‘பாடுபவனை காக்கிறது’ — என்ற பொருளுக்கேற்ப அமைந்தது காயத்ரி. வேதங்களில் கூறப்பட்ட கர்மாக்களை விட்டொழிந்தவன்கூட காயத்ரியை உபாசித்தால் எவ்வித பயமுமின்றி வாழலாம் என்கிறது ஸ்மிருதி. இந்த காயத்ரியின் பொருளான தேவதை ஸ்ரீஸ்தாசிவனே. முக்கியமாக அங்குள்ள பர்க்க: என்ற சொல் இதை வலியுறுத்தும். ‘ஹர்’ ஸ்மரஹ ரோபர்க்க: என்பது அமரசிம்ஹன் வாக்கியம். ஆகவே காயத்ரியின் மூலமாக சிவனுக்கு சேவை செய்யாதவன் வேறு எந்த நல்ல காரியத்தைச் செய்தாலும் அது பயனற்றது. ஆடையே கட்டிக் கொள்ளாதவனை வெகுவாக அலங்கரிப்பது போன்றது அது.

ஒரு பிரயோஜனத்தைக் கருதி சேவகன் பிரபுவை சேவிப்பதாலுல் பொருமையுள்ள வனையே சேவிக்க வேண்டும். ஏனெனில் அண்டியவர்கள், அறிவின்மையாலோ, அஜாக்கிரதையாலோ தவறு செய்வது இயற்கையாகையால், பிரபு பொருமையில்லாதவனாகில் இது வரை செய்த சேவையெல்லாம் பயனற்றுப் போகும்ல்லவா? தாராளத் தன்மையுடையனை

விட அன்பாய் பழகுபவனும், அவனைவிட அறிவாளியும், அறிவாளியைவிட பொருமை மிக்கவனுமே சேவிக்கத்தக்கவன் என நீதியும் உண்டு. இப்படிப் பார்த்தால் சிவன் பொருமை மிக்கவன் என்பதை “நமஸ்ஸஹமாய அஷாதாய சஹராய மீதுஷே” என்றும் வேத வாக்கியங்கள் கூறும்.

இவ்வாறு, பொருமைமிக்கவன், அன்பின் வழிப்பட்டவன், விரைந்து மகிழ்ந்து அளவிலா ஆனந்தத்தையளிக்க வல்லவன் என்பதாலும், வேதங்களும், உபநிஷத்துக்களும், புராணங்கள் இதிஹாஸங்களும், வெகுவாகப் போற்றிப் புகழ்வதாலும் சிவனை உபாசனைக் குரியவன். சம்சாரம் என்ற பெரிய நோயைத் தீர்க்கும் வைத்யனும் சிவனை சரணடைந்தோ, அவன் நாமங்களை ஜபம் செய்தோ, அவன் அருளைப் பெற்று மோக்ஷத்தைப் பெற வேண்டும். அதற்கிடையில் ஞானம் வேண்டும். “ஈஸ்வராத் ஞானமிச் சேத்” என்று சிவனிடமிருந்து தான் ஞானம் கிடைக்குமாதலால் அவனருள் மூலம் ஞானத்தைப் பெற பரமேச்வரனை சேவிப்போமாக.

மேகதூதத்தில் “கைலாசமலைப் பாறைகளில் அமைந்த மகேசனின் காலடிகளைக் கண்டாலே போதும், பாபங்கள் நீங்கி, நீங்கா நிலையைப் பெறலாம்” என்று மேகத்தை நோக்கிக் கூறும் யக்ஷனை நினைத்தால் ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது.

கடைசியாக “சிவமயமான பரம்பொருள் விளங்கத் தகுதி பெற்ற சிவமயமான மனது எல்லோருக்கும் உண்டாகட்டும். அந்த மனத்தில் தோன்றிய எண்ணங்களெல்லாம் சிவமயமாகவேதானிருக்கும். அப்படி அவ்வெண்ணங்களும் சிவமயமாக அமையட்டும் என பழம் பெரும் சிவ பக்தரான அபினவகுப்தரின் வார்த்தைகளோடு விரமிக்கிறோம்.

சிவலிங்க வடிவங்கள்

1. நின்ற திருக்கோலம் — ருத்ரபாகம் உயர்ந்திருக்கும் விங்கம்
2. வீற்றிருந்த திருக்கோலம் — ருத்ரபாகம் சம அளவுள்ள விங்கம்
3. சயனத் திருக்கோலம் — ருத்ரபாகம் குறைந்த அளவுள்ள விங்கம்.
- (1) சாலோகவிங்கம் — விங்கத்தின் பிரம்ம - விஷ்ணு சதுரமாக இருப்பது
- (2) சாமீபவிங்கம் — விங்கத்தின் பிரம்ம - ருத்திர பாகங்கள் விருத்தமாக இருப்பது.
- (3) சாருப விங்கம் — விங்கத்தின் ருத்ரபாகம் முகத்துடன் கூடியது.
- (4) சாயுகூலி விங்கம் — விங்கத்தின் ருத்ரபாகம் எட்டுப் பட்டையாக இருப்பது

அஷ்ட பந்தன — தீரியந்தன சேர்க்கை

கொம்பரக்குச் சக்கான் தூள் குங்கிலியம் பூங்காவி
செம்பஞ்ச சாதிலிங்கம் தேன்மெழுகு — தம்பழுது
நீக்கி எருமை வெண்ணெய் கூட்டித்தானிடத்து
ஆக்கல் அட்டபந்தனம் ஆகும்.

சக்கான் தூள் சர்கரை தொல்பேயன் நற்கனியும்
ஓக்கக் கலந்தமைத்தல் உற்றதிரி பந்தனமாம்.

அண்ணலின் அருளுங் கோலம்

கா. கைலாசநாதக் குருக்கள், M. A. Ph. D.

சம்ஸ்கிருத விரிவுரையாளர்

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், பேராதனை.

சைவம் கூறும் உயர் தத்துவங்கள் மூன்று. அவை சிவ தத்துவம், சத்த சிவ தத்துவம், மகேச தத்துவம் என்பன. இவற்றுள் சிவ தத்துவம் நிஷ்கள நிலைப்படுவது. இரண்டாவது நிஷ்கள சகள நிலையினது. மூன்றாவதான மகேச தத்துவத்தின் நிலை சகள நிலை. நிஷ்கள நிலை பெயர் உருவம் குணம் குறி யாவும்ற்ற நிலை. மகா சங்கார காலத்தில் ஆன்மாக்களின் மல நீக்கத்தின் பொருட்டு சுத்த தத்துவங்களைத் தோற்றுவிப்பதற்காக ஐந்து சக்திகள் தோற்றின. எல்லையற்ற கருணையங் கடலான சிவத்தின் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு பராசக்தியாக வெளிப்பட்டது. இதில் ஆயிரத்தில் ஓரம்சமாகத் தோற்றியது ஆதிசக்தி. இவ்வாறே ஆயிரத்தில் ஓரம்சமாக முறையே இச்சா சக்தி, ஞான சக்தி, கிரியாசக்தி என்பன தோற்றின. பராசக்தி சாந்தியதீத சக்தி எனவும், ஆதி சக்தி சாந்தி எனவும், இச்சா சக்தி வித்தியா சக்தி எனவும், ஞானசக்தி பிரதிஷ்டா சக்தி எனவும், கிரியாசக்தி நிவிருத்தி எனவும் சாஸ்திரங்களிற் சுட்டப் பெறுவன. இவ்வைந்து சக்திகளிடமிருந்தும் ஐந்து சதாசிவ தத்துவங்கள் பிறந்தன. இவை சாதாக்கியங்கள் எனப் பெயர் பெறுவன. பராசக்தியின் பத்தில் ஓரம் சத்திலிருந்து சிவ சாதாக்கியமும், அவ்வாறே இச்சாசக்தியிலிருந்து மூர்த்தி சாதாக்கியமும், ஞானசக்தியிலிருந்து கர்த்திரு சாதாக்கியமும் கிரியா சக்தியிலிருந்து கர்ம சாதாக்கியமும் தோன்றின.

கர்ம சாதாக்கியத்திற்குரிய ஈசனிடமிருந்து மகேசுவரர் தோன்றினார். இவர் கிருட்டி திதி சங்காரம் ஆகிய முத்தொழில்களை நிகழ்த்துபவர். இவர் சகள நிலைப்படுபவர். மகேசுவர மூர்த்தியே ஆன்மாக்களுக்கு அருள் சுரக்கும் வண்ணம் பல தோற்றங்களில் தோற்றியருளுபவர். இத்தோற்றங்களில் ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டு திருவினையாட்டாக நிகழ்த்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் பல. இவைகள் வீலைகள் எனவும் கூறப்படுவன. இவற்றின் போது இறைவன் அமர்ந்த கோலத்தில் அமைந்த தோற்றங்கள் சிவ. சிவ நின்ற திருக் கோலத்தின். சிவ ஆடல் புரியும் நிலையின. சிவ ஊர்தியான விடையில் இவர்ந்த வனப்பின. சிவ பயம் விளைவிப்பன. சிவ அமைதி பெருக்கும் சாந்தம் பொலிய விளங்குவன.

மகேச மூர்த்திக்கு ஒரு திருமுகமும், முக்கண்களும், சடா மகுடமும் நான்கு கரங்களும் உரியன. பத்மாசனத்தில் நின்ற கோலத்தில் தோற்றம் பெறும் இம்மூர்த்தியின் பின் இரு கரங்களிலும் மானும் மமுவும் விளங்குகின்றன. முன்னிரு கரங்களும் அபய வரத நிலையின. மகேச மூர்த்தியை முதலாகக் கொண்டே ஸீலா மூர்த்திகள் விரிந்தன. இவை சந்திர சேகரர் முதலான சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி உட்படும் இருபத்தைந்து மூர்த்திகளாம்.

சிருஷ்டியைச் சுட்டி நிற்கும் அர்த்த நாரீசுவரர், கல்யாண சுந்தரர் போன்ற மூர்த்திகளும், திதியை உணர்த்தும் விஷாபஹரணர், ஏகபாதர், சுகாசனர் போன்ற மூர்த்திகளும், சங்காரத்தைக் குறிக்கும் காலாந்தகர், காமாரி, திரிபுராந்தகர் போன்ற சம்ஹார மூர்த்திகளும், விங்கோற்பவர், பிஷாடனர் போன்ற திரோதான மூர்த்திகளும் சண்டேசுவராநுக்கிரஹர், விக்நேசுவராநுக்கிரகர் போன்ற அநுக்கிரக மூர்த்திகளும் இவ்விருபத்தைந்து அமையக் காண்கிறோம். இதுகாறும் கூறப்பட்ட தொழில்கள் ஐவகையினவெனினும் இவை யாவும் ஆன்மாக்களுக்கு அருளும் கருணையை அடிப்படையாகக் கொண்ட தோற்றத்தின. எனவே, எல்லாத் திருக் கோலங்களும் அருளும் இயல்பினவாய அநுக்கிரக நிலையினவே.

இவற்றுள் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியின் அமைப்பில் அருளும் பெற்றி நம்மைப் பெரிதும் ஈர்க்கும் பெருஞ் சிறப்புப் பொலிய விளங்குகின்றது.

சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியின் அமைப்பில் இறைவன் ஸ்கந்தருடனும் உமையுடனும் ஒருங்கு விளங்கக் காண்கின்றோம். ஆகமங்கள் இம்மூர்த்தி அமைய வேண்டும் முறையினைத் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. ஸ்கந்தர் இல்லாத நிலையில் இறைவனும் இறைவியும் வீற்றிருக்கும் கோலத்தை உமாசுனித மூர்த்தி எனவும் ஸ்கந்தரும் உமையும் இன்றி இறைவன் தனித்தமர்ந்திருப்பதை சுகாசன மூர்த்தி எனவும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. இம்மூர்த்திகள் யாவற்றிலும் இடதுகால் மடிந்து ஆசனத்தில் படிந்து கிடக்கும்படியாகவும் வலது கால் தொங்கியவாறும் இறைவனின் கோலம் சித்திரிக்கப்படும். மாணும் மழுவும் பின் கைகளில் விளங்குவன. முன்னர், வலது கை அபயகரமாகவும் இடது கை வரத கரமாகவும் அமைவன. வரத கரம் அமைய வேண்டிய இடத்தில் கை சிம்ஹகர்ண ஹஸ்தமாக அமைவதும் உண்டு. இதுவே இறைவனின் தோற்றம். இங்கு இறைவன் இவ்வாறு அபயம் வரதமாகிய கையமைப்புகளைப் பெற்று விளங்குவது, அவன் உயிர்களைக் காத்தும் வேண்டுவார் வேண்டுவ வற்றை ஈந்தும் நிற்கும் அநுக்கிரக மூர்த்தியின் நிலை என்னும் உண்மையை மிகவும் பெருந்த மாகவே சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது. அருளும் நிலையில் சிறப்புறச் சித்திரிக்கப்பட வேண்டிய இறைவனுக்கு அருளல் என்னும் வரங்கொடுக்கும் நிலையை உணர்த்தும் வரத கரமே முற்றிலும் பெருந்தமானது. இருந்தும், சிவாகமங்களில் இவ்வரதகரம் சிம்ஹகர்ண ஹஸ்தமாகவும் அமையலாம் என விதி கூறப்பட்டுள்ளது. இதைச் சற்று உன்னி ஆராய்ந்தால் பேருண்மை வெளியாகும். அருளுங் கோலத்தை இவ்வாறு வரதகரத்தை அமைத்துக் காட்டுவதைக் காட்டிலும், சிம்ஹகர்ண ஹஸ்தத்திலேயே சிறப்புறச் சித்திரிக்கலாம் என்னும் அடிப்படையிலேயே ஆகமங்கள் சிம்ஹகர்ண ஹஸ்தத்தை சோமாஸ்கந்த மூர்த்திக்கு விசேடமாக உரித்தாக்குகின்றது. அருளும் உரிமை மிகுந்த இறைவனையும் இறைவியையுந்தவிர வேறு எந்தத் தெய்வங்கட்கும் சிம்ஹகர்ண ஹஸ்தம் உரியதன்று. சிங்கத்தின் காதை நிகர்க்கும் அமைப்பு வாய்ந்ததன்றி போலும் இது இப்பெயர் பெறலாயிற்று.

சிம்ஹ கர்ண ஹஸ்தமும் வரத ஹஸ்தத்தின் தன்மை வாய்ந்ததே. குறிப்பாக அவதானித்தால் இக்கரம் வரதகரத்தைக் காட்டிலும் மிகவும் உரிய முறையில் அருளும் கோலங் காட்டுவதை உணரலாம். சிம்ஹகர்ண ஹஸ்தமாகிய இக்கையமைப்பில் அபய நிலையினதான கை போலவே மேல் நோக்கிப் பிடிக்கப்பட்ட விரிந்தகையில் சுட்டு விரல் மட்டும் மேல் நிமிர்ந்து உள்ளங் கையை நோக்கிச் சிறிது உள் வளைந்து நிற்க ஏனைய விரல்கள் பிரிந்து உள்ளே சிறிது வளைந்து நிற்பன. நடுவிரலும் மோதிர விரலும் நெருங்கி அமைவன. சிற்பியின் கற்பனைக்கும் கை வண்ணத்திற்கும் ஏற்ப இம்முத்திரை வனப்புற அமையும். இப்படிச் சுட்டு விரலைச் சற்று வளைத்துத் தன்னை நோக்கி வருமாறு அசைத்துச் சைகை காட்டி அடியவரை ஆழைப்பது போல் அமையும் இக்கரம், ஆஹூய வரத ஹஸ்தம் எனவும் பெயர் பெறும். (ஆஹூய — கூவியழைத்து வரந்தரல் எனப் பொருள்படும். மணிவாசகப் பெருமான் அடிக்கடி விதந்து பாடிய 'ஈர்த்து ஆட்கொண்ட' திருக்கோலம் இதுவே. அடிய வன் வரம் பெறும் நோக்குடன் தம்மை வந்தடைந்து வேண்டிய பின் வரந்தரும் நிலையைக் காட்டும் வெறும் வரத கரமாய்மைவதைக் காட்டிலும் தாமே வலிந்து விரலால் வளைத்துச் சுட்டி 'என்னிடம் வா. வரத் தருகிறேன்' எனச் சுட்டு விரலைத் தம்மை நோக்கி வளைத்துச் சைகை காட்டி ஈர்த்து (ஆஹூய) வரமருளும் (வரத) நிலையில் சோமஸ்கந்த மூர்த்தியின் கோலம் அமைந்து இறைவன் அநுக்கிரகிக்கும் முறையின் பெருஞ் சிறப்பை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இவ்வாறு வலிந்து அழைத்து வரந்தருவன் எதையும் வரையாது வழங்கும் தியாக நிலையினன். இது பற்றியே இக்கோலத்தில் இறைவனுக்குத் தியாகராஜன் என்னும் மறுபெயருமுண்டு.

சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியை ரதோற்சவம் போன்ற முக்கிய உற்சவ தினங்களில் மட்டும் உலாக் கொண்டெழுந்தருள் செய்தல் பெரு வழக்கில் இருக்கின்றது. ஆன்மக் களைய்யும் வண்ணம் அருளும் நோக்குடன் நிகழும் பிரம்மோத்ஸவத்தில், அநுக்கிரகிக்கும்

கோலம் விசேடமாகக் காட்டி நிற்கும், சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியையே நாள் தோறும் எழுந்தருளச் செய்தல் பற்றியும் இவ்வாறு உலாக் கொண்டருளும் வேளை நின்ற கோலத்தில் விளங்கும் வீரசக்தியும் உடன் புறப்படுவது பற்றியும் ஆகமம் கூறும். இச்சந்தர்ப்பத்தில் சந்திரசேகரர் முதலிய ஏனைய மூர்த்தி பேதங்கள் புறப்படும் வேளை வீரசக்தியின் புறப்பாடு ஆகமத்தில் தடை செய்யப்பட்டுள்ளதும் உன்னற பாலது. அருளுங் கோலம் விசேடமாகக் காட்டி சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி வடிவில் இறைவன் புறப்படும் வேளையில் மட்டுமே, சக்தியின் அனுசரணையால் இறைவன் அருள் புரியும் தத்துவம் வெளிப்படையாகச் சுட்டி உணர்த்தப்படும் முறையில் போலும், வீர சக்தி உலாக் கொள்ளல் விதித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இறைவனோடு அபின்னமாக நின்று உயிர்கள் உய்யும் வண்ணம் அருளும் சக்தியின் சிறப்பினை சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி பற்றி ஆகமங்கள் எடுத்துரைக்கும் பகுதிகளே தெளிவாக உணரத் தருகின்றன.

கோயில் அமைப்பும், பெயர்களும்

(அப்பர் சுவாமிகள் தேவாரம்)

பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும்
பெருங்கோயில் லெழுபதினெட்டு மற்றுங்
கரக்கோயில் கடிபொழில் சூழ் ஞாழற் கோயில்
கருப்பறியல் பொருப்பணைய கொகுடி கோயில்
இருக்கோதி மழையவர்கள் வழிபட்டெத்தும்
இளங்கோயில் மணிக்கோயில் ஆலக்கோயில்
திருக்கோயில் சிவனுறையங் கோயில் சூழ்ந்து
தாழ்ந்திறைஞ் சத்தீவினைகள் தீரும் அன்றே.

தசாயுதங்கள்

1. வஜ்ஜிரம்	6. துவஜம்
2. சக்தி	7. கதை
3. தண்டம்	8. திரிசூலம்
4. கட்டகம்	9. பதுமம்
5. பாசம்	10. சக்கரம்

சிவனுக்குரியவை

1. ருத்ராட்சங்காய் — *Elaeocarpus ganitras* (fruit)
2. வில்வம் இலை — *Aegle marmelos* (leaf)

Important Phases of Hinduism

G. Sundaramoorthy M.A.
Lecturer in Sanskrit & Hindu Civilization
University of Ceylon, Colombo.

To all of us the word Hinduism is a well-known word. We also know the meaning of the word as referring to the religion practised by all the Hindus of the world. But if any one asks us to give an exact meaning of the word Hinduism, it does not appear to be easy to define it precisely. The reason is that Hinduism is not a religion that was established by any teacher, at any point of time or at any given place. It may be possible to trace the origin of the most of the religions of the world, but to do the same with reference to Hinduism, it is difficult.

Till about thirty or forty years ago all historians traced the origin of Hinduism to the Vedic age. But as soon as the civilization of the Indus valley was brought to light, the same historians trace it to Indus valley civilization. Therefore, it would not be a surprise that some other ancient civilization was found and the origin of Hinduism goes back to further past. In the present state of our knowledge, the Indus valley civilization represents the earliest phase of Hinduism. We are unable to know fully about the religious conditions of that age as we are unable to decipher the Indus valley scripts. If the scholars succeed in understanding the scripts, we may be able to know quite a lot of Hinduism of that age.

The next important stage of Hinduism begins with the age of the Rigveda. During this age the great sages of the age came out with their pouring love and affection over the Gods. This age represents the friendly feeling of humanity with the gods. During this age men had direct contact with the gods. The sages had personal relationship with all of them.

The next age, the Brahmanic age, is marked with the characteristic feature of the sacrifices. It was during this age men conceived the idea of sacrifices and brought them to the forefront. Although the age of the Rigveda knows about the sacrifices, only during the Brahmanic age the sacrifices came to be called the all-embracing cult.

The next development of the religion is to be found in the Atharva Veda. This Veda represents mostly the feeling of the masses as to what was their Hinduism during that age.

The following age which is called the Upanishadic age shows how the Hindus attained perfection in their contemplation and speculation. The philosophical side of Hinduism is to be found during this age.

The age of the Sutras represents Hinduism mostly as practised in the homes of the Hindus. The domestic aspect of Hinduism is brought forth by the Sutra texts.

The Epic Age tells us how the earlier Hinduism was developing gradually to popular Hinduism. During the epic age what we find is the gradual extinction of the rigid and classical vedic religion and the slow assumption of the popular Hinduism.

What comes next is called the Puranic age. Strictly speaking when we utter the word Hinduism we really mean the religion as found in the Puranas. It was the puranas that gave a clear picture of real Hinduism. Without the puranas it is very difficult to conceive the picture of Hinduism.

During the post-puranic age Hinduism underwent some radical changes because of the changes that affected political, social and geographical spheres of the Indians. It was during this age Hinduism may be said to have developed sectarian feelings and philosophies.

Due to the sectarian division which secured a place in Hinduism during the post-puranic age, Hinduism developed many unwanted elements within it. Therefore, it was necessary that many great reformers were born in order to rectify the inner defects of Hinduism. Many great reformers were born during the eighteenth and nineteenth centuries to do this work. And the present age is enjoying the benefits which these great personalities brought about in Hinduism.

Gods and Goddesses of Hindus?

Swami Tilak Bharat

With its vast expanse BHARAT, the homeland of Hindus, is studded with innumerable temples of various Gods and Goddesses. It may perhaps not be exaggeration to say that every morning witnesses the coming up of a new temple. Hindus and their temples are inseparable. A Hindu can live without food and clothes but cannot live without temples. Wherever he goes, the temples of his Gods and Goddesses also go with him. The magnificent temples of antiquity in Ceylon, Burma, Thailand, Malaysia, Cambodia, Indonesia and other eastern countries, and the new temples in U.S.A., England, Canada and other western countries are persistently telling the story of Hindus unflinching faith in their gods and goddesses.

The monotheists all over the world find enough material in it, of course unwittingly, to laugh at the devout Hindus. In their eyes it is a great crime and also sin to have faith in many gods and goddesses, and it cannot be committed with impunity. The rage of god they feel will certainly fall on them.

But every sensible Hindu knows he is neither a polytheist nor doing any wrong in worshipping so many gods and goddesses with so many names and forms. Though he propitiates a number of gods and goddesses, a Hindu is convinced that his prayers are answered by ONE who is Omnipresent, Omniscient and Omnipotent and also beyond any name, form or attribute. In his ears ever ring the immortal words of Bhagawan Krishna. Bhagawan says:

“ A man of desires prays a god for the fulfilment of his desires and those desires are certainly fulfilled by Me through that particular god.”

—Gita VII 23.

It is very easy to utter the words like ‘nameless’, ‘formless’ and ‘attributeless.’ But it is most difficult to grasp them. Even one out of millions I fear knows what really these words connote. Until and unless one’s mind has come to be free of all thoughts there is no possibility of one’s being in the apprehension of these terms. In fact you cannot propitiate a nameless, formless and attributeless god. Of course you can dissolve your mind in the Nameless, Formless and Attributeless.

All of us are living in the cages of our thoughts and viewing Ultimate Truth or God through the windows of our desires; as our desires so the name, form and attribute of our god. As we cannot have the view of the entire sky through our small windows, so we cannot have the view of the Absolute Truth in its entirety through our desires. Our conception of God is bound to be affected by our thoughts and desires. A desireless man need not propitiate any god, but a man of desires is bound to pray a god of his own conception. The god is nameless, formless and attributeless, but our god—God of our conception — is having innumerable names, forms and attributes. Truly, each and every man is having his own DEVATA, or god. In the world of ours the mental and intellectual personalities of no two men can be identical; every man is having his own mind, unique in its character, quite

different from others. As a god or goddess of Hindu conception represents the innermost personality of his or her devotee, the Hindus RISHIS, the perfect masters of human psychology, have accepted thirty-three crores as the number of the gods and goddesses. We have every right to presume that at the time when the number of the gods and goddesses was ascertained by our RISHIS, the number of the Hindus was thirty-three crores — thirty-three crores of Hindus, thirty-three crores of their gods and goddesses; one god for one person. And since we usually find every man an admixture of so many tendencies, the permutations and combinations of the gods and goddesses were also quite natural.

There is no use of fighting with the deep rooted tendencies in human beings. Accept them as the base and raise the edifice of SADHANA, spiritual training, on it as high as you like. It is the fact of all facts that a man interested in wealth can worship but the Lord of Wealth; a man engaged in war, the Lord of War; a lover of knowledge, the Lord of Knowledge; and so on. You cannot make a lover of wealth a lover of war or a lover of knowledge. We, therefore, find people worshipping Laxmi — the Goddess of Wealth, Bhavani — the Goddess of Power; Saraswathi — the Goddess of Knowledge; and so on. Nobody has compelled the people to worship this god or that goddess; it is their own tendencies that have impelled them to worship their particular gods or goddesses. Sometimes we find son's god different from father's, wife's god different from husband's, brother's god different from sister's. There is no place for any type of regimentation in the field of SADHANA. And every Hindu must feel himself most happy and fortunate that he, in the field of SADHANA, enjoys complete freedom, which has often been denied to the followers of other religions.

Hunger is ONE but taste differs from man to man. There is no reason for anybody to find fault with a person because he takes dishes of his own taste. Similarly God is ONE but the attitude towards God differs from devotee to devotee. And, nobody has a right to criticize a devotee only for the simple reason that he has his own attitude towards God. A great devotee rightly says:

According to their various tastes, people adopt various paths, straight and circuitous. But all of them, O Lord, end in you, as all the rivers end in one ocean.

Our attitudes towards things play a great role in all spheres of life. Names and forms are the result of our attitude. See, to one single sound of 'A' are given how many names and forms. Though in all the scripts of Bharatiya origin it is pronounced as 'a' yet its form in writing differs from script to script, e.g. 'அ' in Tamil, 'අ' in Sinhalese, and so on. In the scripts of non-Bharatiya origin it is not only written in different ways but also pronounced in different ways, e.g. 'ae' in Roman 'alif' in Arabic, 'alpha' in Greek and so on. If numerous names and forms of one single sound 'A' do not prevent us from grasping it, how numerous names and forms of God I am at a loss to understand would prevent us from realizing God. Water is called 'Tannir' in Tamil, 'Vellam' in Malayalam, 'Jalam' in Sanskrit, 'Wathura' in Sinhalese and 'Aqua' in Latin. So many names for one means of quenching thirst. But these names do not change the nature of water. It quenches the thirst of that who calls it 'Tannir' and of that who calls it 'Wathura' both equally. We must not give overdue importance to the names and forms; we must try to reach the Ultimate Truth which is represented by all the names and forms. It looks very silly and childish when we begin to fight for the names and forms of our conception. I call to my mind a funny incident which took place somewhere in India.

A man from Persia who did not know the local language, visited a village, and asked a householder for water. The householder offered him water, say, "Please have 'JALAM,'" 'JALAM' is a

synonym of water. As he did not know this fact the poor Persian thought something other than water was being offered to him, and hence left the place in resentment, saying, "I don't want JALAM. I want water!" How ignorant of him! Should he have not seen the water itself!

It is how our understanding goes. We stick to the words but ignore the Truth. There is no wrong with the plurality of God's names and forms; wrong is with our understanding. We do not want to give up our fighting nature; Whenever and wherever we get a slightest opportunity we come to our true colours and find all justifications for raising controversies in one name or the other. Even they, who take pride in calling themselves Monotheists, do not refrain from shedding the blood of other monotheists, and that too in the name of religion. The most of the credit of the blood shedding in History goes to the fanaticism of the so-called Monotheists.

We Hindus are severely criticized for our idol-worshipping. But before criticizing us, the critics had better understand the meaning of idol-worship. Every Hindu knows that the idol he worships is not God, it is but the idol of God. An idol is simply a symbol of God who is Omnipresent, Omniscient and Omnipotent. At the time of adoring 'SIVA-LINGAM' — a piece of stone round in shape—no Hindu, for instance, praises its colour or size, hardness or softness; he with his closed eyes meditates on Parama Siva who is beyond any human understanding. Lingam means symbol, and because it reminds us of Parama Siva it is called SIVA-LINGAM. In fact it tells us of Infinite Truth which can be, if at all, represented by a circle alone.

Symbolization of certain abstruse facts is quite current even with the men of highest intellect. A mathematician marks a point, even though he knows well that a point which consists of no length, breadth and magnitude, can never be marked. Mark is not point. Of course, point is present somewhere in the mark. You will have to use your highest imagination to apprehend it. When even a mathematician cannot do without 'mark' — the symbol of 'point', why should people laugh at a simple devotee who worships an idol — the symbol of highest Truth?

Before the installation of an idol in any temple the "PRANAPRATISHTHA" is done. PRANA-PRATISHTHA means 'establishing of life in the idol.' People in general are instructed with the help of scriptural canons that after the PRANA-PRATISHTHA ceremony the particular idol does not remain a piece or figure of stone: it becomes one with our life to indicate to us that highest Truth which is present within us and also without us. When a sexy painting excites us, certainly there is no carnality in the painting, it is in us. Our carnality gets excited after seeing the painting. Likewise, God is not in the idol. He is in us. After seeing an idol He is roused to bestow upon us Perfect Peace and Happiness. We as the worshippers of idols know this truth very well.

மதிப்புரைகள்

ஸ்ரீ முன்னேஸ்வர வரலாறு

பா. சிவராமகிருஷ்ண சர்மா B. Sc. (Ceylon.)

. . . . ஆராய்ச்சிக்குரிய மூலாதாரங்களைப் பலருக்குத் தெரியப்படுத்தக் கூடியவாறு, வரலாற்றுப் பார்வையுடன், இந் நூலை இதன் ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். . . . .

— வீரகேசரி

. . . . இத்திருத்தலத்தைப் பற்றிய சகல செய்திகளையும் சேகரித்து அவற்றைச் சீராக நூலுருவில் தந்துள்ளார் ஆசிரியர். . . . .

— சிந்தாமணி

. . . . ஈழநாட்டிலே ஒரு கோயிலைப் பற்றி அழகான நடையில், ஆதார அடிக்குறிப்புகளுடன், தெள்ளிய தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ள முதல் நூல் இதுவெனக் கூறலாம். . . . .

— ஈழநாடு

. . . . ஒரு கோயிலை மையமாக வைத்து நல்ல தமிழில் எளிமையான நடையில், ஆராய்ச்சிக் கண்கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ள முதல் நூல் இதுவென முடிவு கட்டலாம். இப்படியான நூல்கள் உருவாவதற்கு இந் நூல் ஒரு முன்னோடியாகவும் உதாரணமாகவும் அமைந்துள்ளது

— ஆத்ம ஜோதி

. . . . இந் நூலாசிரியர் இத்திரு வரலாற்றை ஆய்வுக் கண்ணுடன் நன்கு யாத்துள்ளார். இந் நூல் வழிபாடு, வாழ்க்கை, வரலாறு முதலிய பல நவன்களும் பொருந்த அமைந்துள்ளது.

— செந்தமிழ்ச் செல்வி

. . . . இலங்கையின் மிகப் புராதனமான இந்து ஆலயங்களிலொன்றான முன்னேஸ்வரத்தைப் பற்றிய ஆதார பூர்வமான நூல். . . . .

— இலங்கை வானொலி

. . . . The book has well-planned and written commendably with research and scholarship. . . . .

— Tribune

Maha Sivaratri Vrata and its Significance

Vedagama Bhushanam K. Balasundarakkurukkal B. A. (Hons)
President: Vedagama Sai Siddhanta Sabha, Mavittapuram.

MAHA SIVARATRI (the great night of Siva) is a very popular festival among the **Sanatauists** (followers of the six Vedic religions) from the Himalayas up to Dondra Head. This night is observed wherever Mahadeva is adored.

Four Kinds of Sivaratri

In the Siva-rahasya-khanda of the Skanda Purana four kinds of Sivaratri are mentioned.

- (1) A Monday which synchronises with the New Moon is known as **NITYA-SIVARATRI**.
- (2) The day preceding the new moon every month is known as **MASA-SIVARATRI**.
- (3) **MAGHA-SIVARATRI** which falls on the 14th day of the dark half of Magha. For observing this certain austerities are laid down from the first day of the waxing moon up to the day of **SIVARATRI**.
- (4) The **MAHA-SIVARATRI** which falls on the day which precedes the New Moon in the month of **MAGHA**.

Generally on such days which are held sacred to Siva. the observance of a fast followed by a worship of the Lord during the **YAMAS** (Four quarters of the night) is enjoined.

The Meaning of the Component Term

We shall briefly study the spiritual, Allegorical and symbolical significance of the Maha Sivaratri Vrata. In order to understand its inner secret, it is necessary that we should analyse the compound word **SIVA-RATRI-VRATA** into three component parts, i.e. **SIVA**, **RATRI** and **VRATA**.

The Meaning of Siva

To understand rightly and fully the real and correct meaning of **SHIVA** is very difficult, except with the Grace of God Shiva himself. In short, to understand him is synonymous with visualising Him. In fact to make an enquiry of **HIM** we must equip ourselves with the rudimentary knowledge of the meaning of the word **SIVA**.

Sete (Jagat Sarvam) yasmin sa Sivah Sambur viharavahitah.

i.e. The changeless Being in whom all the world exists (rests) is **SHIVA**.

He is the destroyer of all sins and sufferings and therefore a refuge and a haven of rest for all those who are weary and laden with the burdens of life.

Isanah Sarvavidyanam Isvavah Sarvabhutanam..

He is the fountain-head and store-house, of all Learning and Ruler of the whole universe. The YAJUR-VEDA Sings of HIM as SAMBHU, RUDRA, SIVA, SIVA-TARA, SAMKHARA and soforth.

The term SHIVA is indicative of prosperity and fortune (KALYANA) It is synonymous with Mangala, Subha, Bhadra etc. This in turn is expressive of deliverance (MUKTI - VACAKA) from mundane bondage. When one is deeply immersed in sorrow, the mere utterance of the terms SIVA will ward off all ills, The Brahma-Vaivarta Puraṇa says thus.

Papaghne vartate sisca, vasca muttiprade tatha Papaghne mokshado nram, sivastene prakirtitah.

“The syllable *si* is indicative of the removal of sins, while *va* emancipation from worldly bliss”— Brahma Khanda Ch. VI. Also it is said:

Siveti Ca Sivam nama, Yasya vaci pravartate Kotijanmarcitam papam, tasya nasyati niscitam.

“By the utterance of the word SHIVA with devotion it is quite certain that all sins accrued by a being in several births are liquidated.”

By virtue of the functions He performs i.e. destruction of sins and conferment of Beatitude — He is known as SHIVA.

The Significance of RATRI

Now let us consider what ‘RATRI’ means. It is derived from the root *ra-dane* (to give) and means that which gives “peace and happiness.” This is clear from the ‘Ratri-Sukta’ of the Rg. Veda **Souhita** (X. 127.7) Ratri (Night) brings peace and rest. It revives and rejuvenates those whom the day’s labours have exhausted. Thus it is rightly derived from *ra* (to give.) It means ‘joy-giver.’ This Sukta in praise of Goddess Durga, Siva’s Sakti. Thus the compound term ‘Siva-Ratri’ means that which is a giver of Bliss and which is associated with Siva.

Students of symbology know that in the allegorical sense these words have a significance, a beauty and sublimity of their own. The word RATRI does not mean physical night: it symbolises the withdrawing by the devotee, on the ladder of spiritual progress, of all his senses his mind and his intellect. The same sense is expressed in the Kathopanishad too.

Lord Krishna in his Gita says:

Ya nisam sarvabhutanam, tasyam jagarti samyami yasyam jagarti bhutani, sa nisa pasyats munch.

The idea behind the vigil prescribed is not one of physical awakesness but of our keeping vigilant watch over our misleading mind and straying senses.

VRATA and its Significance

Lastly comes the word VRATA which is associated with ‘UPAVASA’ (i.e. fasting). Here too people generally believe that physical fasting is all that is meant and required. But this is wrong. PAVASA in Sankrit really means the same thing as Pratyahara, in Yoga-Sastra. It means that

by turning our senses and mind away from their external sense-word tendency and directing them towards the supreme soul within, we perform UPAVASA. In other words UPAVASA means dwelling spiritually and intellectually Godward. Thus UPAVASA is not mere physical fasting but the mental turning of ourselves towards God.

Time and its Significance

This VRATA is observed on the Krishna-Caturdasi-Ratri (the night of the fourteenth day of the dark fortnight). The meaning of AMAVASYA will give us the clue as to why it is prescribed on the Caturdasi night. It is composed of the word AMA, the root VAS (to dwell) and another suffix. It indicates that day (Tithi) when the dwelling of AMA takes place. i.e. when the sun and the moon dwell together. This is the grammatical and astronomical significance of Amavasya.

On the spiritual plane the Sun and the Moon symbolise the Universal Soul and the individual soul respectively. It means the Samathi Yoga stage when oneness of God between the individual soul and the whole universe is attained. The reason why this particular night is prescribed for the VRATA is that it is the night when JIVA has withdrawn himself into the Lord and is not yet completely absorbed and merged. This is the auspicious moment (Subha-Muhurtha) for Sivapasana which will lead us to oneness with Siva.

Rules and Practices of Siva-Ratri-Vrata

Isana-Samhita prescribes Siva-Ratvi-Vrata for all classes of society and indicates destruction of all sins and conferment of final bliss.

In the Skanda-Purana the Lord says, "I am not pleased by the offering of sacred waters, vastra, dhupa, worship or even by flowers as by complete fasting on this day (Siva-ratri).

Isvara - Samhita says:

"Be he a Saiva, Vaishnava, or the worshipper of any other deity all the fruits of his worship become null and void if he ignores SIVARATRI. The Lord is to be worshipped at each of the four quarters of the night with Abhisheka etc.

According to the Samvatsara-Pradeepa in the first quarter one should perform the Abhisheka of SIVA with milk, in the second with curd, in the third with ghee, and in the last with honey.

THREE FUNDAMENTALS

The three fundamentals of Siva-Ratri are (1) UPAVASA, (2) JAGARANA and (3) ARCHANA i.e. fasting, night long vigil and worship at every YAMA.

According to the Siva - Rahasya the Niyamas for the pooja include getting up early in the morning due bathing, observing fast besides japa and worship. The linga made of sand, is said to be most versatile. It should be worshipped with the ordinary poojas with RUDRI or Siva-Mantra.

The SKANDA further says,

"Siva is worshipped as Isana in the first lap, as Aghora in the second lap as Vamadeva the third lap and Sadyojatha in the fourth.

The Fruits of the VRATA

The fruits of the observance of his vrata are variously mentioned. The Skanda Purana says as follows: "The seas may dry up; the lofty Himalayas may shrink in size or both the seas and mountains may change their positions, but the worship of SIVA on the SIVA-RATRI will remain constant. Any of my devotees who observe a fast on Sivaratri obtains for himself a very high position."

The Siva-Purana says thus "A person who remains awake without sleep on Siva's Night will eventually hold an equal position with SIVA even though he does not offer worships."

Paraphernalia of Sivapooja etc.

The Linga-Purana says of the paraphernalia of Sivapooja thus,

"Worship of Maha-deva without wearing the sacred ash in three lines and the Rudraksha will bear no fruit."

According to Bhavishya Purana, Linga can be made of sand, the sacred ash, cow-dung, copper, brass, etc. These endow long life, wooden linga confers wealth. Spathika linga gives all desired objects.

In the worship of Siva bale-leaves are important. The Skanda-Purana says, "There is nothing by which Samkaraka is more pleased than by Bilva-leaves which confer all desires and destroys poverty."

Bilva should be offered with the back of it touching the linga (for it is said that Lakshmi resides at the back of the Bilva leaf).

Sahasra-nama-archana is necessary as well as Arghya at the end of the pooja. This in turn is followed by Pradakshina and Namaskara.

The Devi-Purana describes Pradakshina as follows:

"One should with one pointed mind go round Siva thrice in pradakshina first clockwise and return anti-clock-wise without crossing the drain of Abhisheka water."

Siva's NIRMALA (flower that has been offered to Siva) should be worn devotedly on the head. One who does so is cleansed of all sins.

Accounts Connected with Siva - Ratri

There are different accounts connected with the origin of Sivaratri, in the Puranas. According to one account in the Sankara Samhita, the group of gods known as Rudras (Manifestation of Siva) were awakened one night at the instance of Siva at Madhyarjuna - Kshettoa. They adored Siva during the four Yamas. The Lord being pleased manifested Himself before them and asked what they wanted. They said thus, "Oh Lord of Grace! Let those persons who worship thee on this night be bestowed with all the merits that accrue by the observance of Siva-ratri."

The second account is as follows. Daksha as a result of his enmity with Rudra lost all his power and position. When he approached Brahma, the latter said, "O child, this bewilderment as a result of Avidya was not experienced by you alone. I too had a similar experience. I approached that auspicious Lord and He released me from all distoess, Therefore it behoves you to offer worship

to the Lord of the celestials. On the advice of Brahma, Daksha observed Siva-ratri with devotion by installing a Siva Linga at Benares in his own name and he regained his former position.

A third account is the well-known combat between Brahma and Vishnu as to who was the superior architect of the Universe. After a long down out battle they were advised by sage Narada of the advent of Lord Shiva in the form of a radiant beam. They in turn started to find the top and bottom of the Lingam which resembled a pillar of cosmic fire, Both failed in their attempts of finding ends of the fiery pillar and offered prayers to Lord Siva. That night synchronised with Sivaratri.

Lastly the story of the fowler is very common. A hunter at Kasi goes into the forest a hunting and he falls asleep under a tree owing to sheer physical exhaustion. When he wakes up it is night fall, and he is unable to return to his abode. Terrible darkness envelopes all around. The forest night resounds with the roaring of lions and other quadrupeds. For safety he ascends a bilwa tree, which seems to him safer than the firm earth.

Fortunately for him five happy coincidences combine for his happiness. They are (1) that it is Maha-Siva-ratri-night (2) that it is the Bilwa tree which he has climbed (3) that an ancient Siva-Linga is just below him (4) that on account of his having come out early at dawn and stayed out all the time he has not touched a single morsel of food and (5) that it being *sisirarthu* (dewy season) the Bilwa leaves which are wetted by the seasonal dew fall continually all the night through on the Siva-Linga beneath.

To be brief the fowler has unwittingly fulfilled all the requirements of the Maha-Siva-ratri-Vrata, viz. the fasting, the all night-vigil and the worship with Bilwa leaves. In the end he was blessed with grace by Lord Shankara. He was purged of all his innumerable sins.

CONCLUSION

Lastly we shall conclude our article with a stanza from Saivagama which every adorer of Siva endowed with intuitive perception chants at the close of his prayer.

Sivo data Sivo bhokta, Sivah Saramidam jagat Sivo yajati yajnaisca, Yah Sivah so hamevatu.

“This Shiva is the giver and it is Shiva that is the enjoyer. It is Shiva that extends Himself in the entire universe. It is Shiva that performs the sacrifices. For that matter I am that Shiva alone.”

AUM TAT SAT

Maha Sivaratri

B. Sivaramakrishna Sarma B. Sc. (Ceylon.)
(Extracted from Tribune 9.2. 1969)

The great night of Lord Siva is celebrated on the fourteenth day of the waning moon. Of all the festivals that are dedicated and deemed to be holy to Al mighty, the fourteenth night of the dark half of the month of Magha, in February - March is the most propitious.

The present day mode of life make it difficult for most of us to observe all the religious festivals and ceremonies.

Sir Monier Williams in his "Brahmanism and Hinduism" says that "although Hinduism has no ecclesiastical organisation under any central authority, it has a longer list of festivals (utsava) and seasons of rejoicing, qualified by fasts (upavasa, vrata), vigils (Jagarana) and seasons of mortification than any other religion."

Maha Sivaratri is celebrated by Saivaites, all over the world. Apart from the religious and philosophical reasons, the observance of the great night of Lord Siva serve to recall most of us who are plunged in worldly affairs for the reconsecration to the spiritual life.

The origin of the observance of the great night of Lord Siva is lost in antiquity. But there are varied legends to explain the origin and the benefits obtained in observing Maha-Sivaratri.

The observance of the great night of Lord Siva is affirmed by the fact that spiritual, psychological and philosophical benefits, that augmented the devotees who observed the vigil and fasting even thoughtlessly are narrated in Skanda Purana, Siva Purana, Linga Purana and in the Santi Parva of the great epic Maha Bharata.

During Maha Sivaratri, worship is conceded, to Lord Siva, in the form of Sivalinga, which is the basic form.

Maha Sivaratri observance begins with the fasting during the day, and worshipping. Almighty during the great night.

The great night of Lord Siva, is divided into four, equal quarters (four yamams) and during each quarter, Lord Siva, in the form of Sivalinga is worshipped according to the rituals, that are described in Puranas, and in other religious scriptures. The manner of worship varies, according to different texts.

There is no hard and fast rule, for the mode of observance of the great night of Lord Siva.

Nevertheless, true devotion from the devotee, is more essential than the formal observance. This is well explained by Kannappa Nayanar Story given in Periya Puranam and in Thiruvachagam.

Maha Sivaratri is celebrated in Thailand, from a remote past, on the full moon day of Magha month, in February - March. The detailed description about this is given in Encyclopaedia of Religion and Ethics.

Sivaratri day is celebrated by those who follow Jainism on the same day as done observed by Saivaites.

SIGNIFICANCE OF THE GREAT NIGHT OF LORD SIVA

Religious Significance

When we expect God to shower upon us the boon of supreme bliss, He naturally expects us to become worthy recipients of the boon. He wants us to be prepared, to sacrifice what is most dear to us. One of the dearest things for man is "sleep", which is very essential for life. On the Sivaratri day if we are ready with a determined mind, to sacrifice that dear object of us (i.e. sleep, which we enjoy with great pleasure) then we can call ourselves, to be fit to receive boons from god. The main idea is to prepare us to sacrifice things most dear to us. In order to prove ourselves to be good receivers, we are wakeful throughout the night and the following day. Because on the following day we win fall asleep, without our knowing it. If we can sacrifice the sleep for a night and a day, then we pass the 'test.' This is the religious significance of Sivaratri, the great night of Lord Siva.

Philosophical Significance

Ignorance is usually compared to darkness. We, if we want to attain liberation, should not be in ignorance. As long as we are in ignorance we cannot realise ourselves. We should overcome ignorance by being alert without sleep. To be wakeful at a time when we should naturally fall asleep is a remarkable fact. Philosophically Sivaratri reminds us of the fact that we should not fall a prey to ignorance which is dark and we should overcome sleep (i.e. ignorance).

Puranic Significance

Those who are poisoned physically should not sleep, because sleeping with poisoned physical frame will result in death. Siva, the Lord, took poison in order to save the entire universe, from the dread of the poison, arisen from the milky ocean. When our Lord did not sleep for a night, for our sake, then we should also be wakeful for a night, at least to show that we did not forget our debt to our Lord. So we observe a sleepless night to show our gratitude to our Lord.

When we are sleepless, it is useless to be so, physically alone, but we should be mentally thinking of the Lord, the whole night. But it is not possible for the masses to be wakeful and, at the same time to think of God mentally. So even if we manage to be wakeful throughout the night by some means or even compelled by circumstances, then we get the result. In order to prove this, the story of a hunter, who did not sleep the whole night, for fear of a tiger is told. The hunter's ultimate motive is not to sacrifice his sleep for the Lord. He wanted to save himself from falling a prey to the tiger. Yet he attained the full benefit, because, though he was not wakeful for God, he, at least observed a sleepless night. This story encourages us to observe the night sleepless somehow. It is just to encourage the masses.

මහ සිව රාත්‍රිය

බී. ඇස්. සර්මා, (බී. ඇස්. සී.)

චන්ද්‍රයාගේ ගෙවි යන දහ හතරවන දිනයේ සිව්දෙවියන්ගේ මහා රාත්‍රිය උත්සවාකාරයෙන් පවත්වනු ලැබේ. සියළු බලධාරී දෙවියන් වෙනුවෙන් කැපවී පවතින උත්සවයන් සහ හක්කීමන් දිනයන් අතරින්, පෙබරවාරි-මාර්තු වල යෙදෙන මස මාසයේ කඳුවර පසු බාගයේ දහ හතර වැනි රාත්‍රිය ඉතාම ශ්‍රවණය.

වත්මන් ජීවිත පිළිවෙලවල් අනුව අප බොහෝ දෙනෙකුට සෑම ආගමික උත්සවයක් සහ මංගල්‍යයක් පැවැත්වීම අසීරුය.

සර මොනියර් විලියම්ස් සිහුගේ "ශ්‍රීගමන ආගම සහ නින්දා ආගම"හි පදනමක් කරන පරිදි, මධ්‍යස්ථ බලවේගයක් යටතේ රඳන ආගමික සංවිධානයන් වලින් සුදුසුකම් ලබන්නාවූ උත්සව හා ප්‍රතිවීමේ කාලයන් හා කැපවීමේ කාලපරිච්ඡේදයන් ගෙන් හෙන වෙනත් ආගමක් නැත්තේය.

ලොව පුරාම සිටින සිව බැතිමතුන් විසින් මහා සිව රාත්‍රිය උත්සවාකාරයෙන් පවත්වනු ලැබේ. ආගමික සහ දර්ශන විද්‍යාවට අමතරව වුවද, සිව දෙවියන්ගේ මහා රාත්‍රිය පැවැත්වීමෙන් ලෝකික කාර්යන්හි නිරතව සිටින බොහෝමයක් අපට අධ්‍යාත්මික ජීවිතය ගැන මතක් කර ගැනීමේ අවස්ථාව උදව්වන්නේය.

සිව දෙවියන්ගේ මහා රාත්‍රිය පැවැත්වීමේ ආරම්භය ඇත පුරාණයන් සමඟ වැසි යන්නේය. නමුත් මහා සිව රාත්‍රිය පැවැත්වීමේ ඵලය සහ ආරම්භය විස්තර කිරීමට නොයෙකුත් කපා ඇත්තේය.

මහා භාරත කාව්‍යයේ එන, ශාන්ති පාර්ව, ලිංග පුරාණ, සිව පුරාණ සහ ස්කන්ධ පුරාණයේ කියවෙන පරිදි, තම සිතින් නොසිතා වුවද, සිව දෙවියන්ගේ මහා රාත්‍රිය නින්දෙන් නොරඹ සහ උපවාසයෙන් ගත කිරීමෙන්, තම ආත්මයටත්, මානසිකවත්, නුවන පිළිබඳවත් ප්‍රයෝජන බැතිමතුන්ට ලැබෙන්නේය.

මූලික වශයෙන් සිව ලිංගයට වැදුම් පිදුම් කිරීමෙන් මහා සිව රාත්‍රිය පුරාම සිව දෙවියන්ට උපහාර දක්වති. දැනටත් කාලය තුළ උපවාස කිරීමෙන් සහ රාත්‍රිය පුරා සියළු බලධාරී දෙවියන් වෙත වැදුම් පිදුම් කිරීමෙන්ද මහා සිව රාත්‍රිය පවත්වති.

සිව දෙවියන්ගේ මහා රාත්‍රිය "යාම හතර" වශයෙන් කොටස් හතරකට බෙදේ. මෙම සෑම කොටසක් පිළිගත් සිරිත් අනුව සිව දෙවියන් වෙනුවෙන් පුරාණයන් සහ ආගමික පොත්පත් වල සඳහන් වන ආගමික පිළිවෙත් ක්‍රම අනුව "සිව ලිංගයට" වඳිති, උපහාර දක්වති. ඒ ඒ පොත් පත් අනුව ආගම ඇදැවීමේ ක්‍රම වෙනස් වේ.

සිව දෙවියන්ගේ මහා රාත්‍රිය පැවැත්වීමට අදාළ වන තද බල නීති රීති නොමැත්තේය. උනමුත් සාමාන්‍ය පැවැත්මකට වඩා හක්කියෙන් අවංක හක්කිය වඩාත් අවශ්‍යය. නිරුවැටිකම් සහ පෙරිය පුරාණම ගී පනස්පා හයකාර කපාවෙහි මෙය වඩාත් විස්තර වේ.

ඉතා ඈත අතීතයේ සිට නාසිලන්තයේ පෙබරවාරි-මාර්තු වල යෙදෙන මස මාසයේ පසලොස්වක දිනයේ මහා සිව රාත්‍රි උත්සව පවත්වනු ලැබේ. ආගම සහ ගුණ ධර්ම අකරාදියෙහි, මේ පිළිබඳ දීර්ඝ විස්තරයක් දී ඇත.

සිව හක්කියයන් විසින් මහා සිව රාත්‍රි දිනය පවත්වන දිනයේම මෙහි ආගමිකයින් විසින්ද සිව රාත්‍රි උත්සවාකාරයෙන් පවත්වන්නෝය.

සිව දෙවියන්ගේ මහා රාත්‍රියේ වැදගත් කම

ආගමික වැදගත්කම

දෙවියන් වහන්සේගේ ඉතාම උසස් වරය අප වෙත ලබා ගැනීමට අප බලාපොරොත්තු වන්නේනම්, එම වරය ලැබීමට තරම් අප සුදුස්සන් විය යුතු බව එතුමන් ස්වභාවයෙන්ම බලාපොරොත්තු වනු ඇත. අප ඉතාම ඇලුම් කරන දේ කැප කිරීමට අප සුදුසු ව සිටිය යුතු යැයි එතුමන් බලාපොරොත්තු වේ. ජීවිතයට අත්‍යවශ්‍ය, ඕනිසා ඉතාම ඇලුම් කරන දේ නිත්‍යය. අධිෂ්ඨානගෙන් යුත් සිතකින් යුක්තව අපගේ එම ආදරනී දේ, (එනම් අප ඔතරම් ආශාවෙන් ඇලුම් කරන දෙය, නින්ද) සිව රාත්‍රී දිනයේ කැප කිරීමට අප සුදුසු නම් නම්, අන්ත එවිට දෙවියන් ගෙන් තෑගි ලැබීමට අප සුදුස්සන් වුමු. මූලික අදහස වනුයේ, අප වඩාත් ඇලුම් කරන දෙය කැප කිරීමට අපට සුදුසු එ කිරීමය. හොඳ දේ ලබන්නවුන් යැයි ඔප්පු කිරීම සඳහා, පුරා-රැයක් - පසු දිනයෙන් අප අවදිව සිටිමු. ඒ මන්ද යත් අපට නොදන්නවම පසු දිනයේ නින්ද යන නිසාය. රැයක් සහ අභවලක් තුලදී නින්ද කැප කිරීමට අපට හැකිනම්, එවිට අප පරික්ෂණයෙන් සමත්වුවෝ වෙමු. සිව දෙවියන්ගේ මහා රාත්‍රිය වන සිව රාත්‍රියේ ආගමික වැදගත්කම මෙයයි.

මනස පිළිබඳ වැදගත්කම:

ශරීරයට විෂ ඇතුළු කෙතෙක් නොනිදා ගත යුත්තේ, විෂ සහිත සිරුරක් ඇති අයෙකු හට නින්ද ගිය හොත් ඔහු ජීවිත භාතියට පත්වෙනැයි වෛද්‍ය මතය නිසාය. කිරි මුහුදෙන් නඟින ලද විෂෙන්, මෙම මුළු මහත් ලෝකය බේරා ගැනීමේ වේගතාවෙන් සිව දෙවියන් එම විෂ ගත්තේය. අප වෙනුවෙන් අප දෙවියන් රැයක් නොනිත්තේ නම්, එතුමන්ට අප ගෙවිය යුතු ණය වෙනුවෙන්වත් රැයක් අවදිව සිටිය යුතුය.

අපට නිදි නැති කලහි ශාරීරික වශයෙන් තනිව (හිස්ව) සිටීම අප්‍රයෝජනය. සම්පූර්ණ රැය තුලට සිතින් අප දෙවියන් ගැන සිතමින් සිටිය යුතුය. නමුත් සාමාන්‍ය පොදු ජනතාවට නොනිදි සිටින අතරම සිතින් දෙවියන් ගැන හිතීමට පුලුවන් කමෙන් නැත. කොයි ආකාරයෙන් හෝ, මොන හේතුවක් නිසාවත් සම්පූර්ණ රැය පුරාම නොනිදා සිටිය හැකි වුවහොත්, එවිට ප්‍රතිඵල ලැබේ. මෙම කාරණය ඔප්පු කිරීම වස්, සිව දෙවියන් සඳහා කැපවූ රාත්‍රියේත් තුලදී කොටියෙකුට බියෙන් නොනිදා සිටී දැයි මතරුවෙකුගේ කථාව කියවේ. මෙම දැයිම කාරණය වේගතාව වූයේ දෙවියන් වෙනුවෙන් ඔහුගේ නින්ද කැප කිරීම නොවේ. ඔහුට අවශ්‍ය වූයේ කොටියාට බිලි නොවී ඔහුගේ ජීවිතය බේරා ගැනීමය. එනමුත්, නියමව තිබූ දිනයක දෙවියන් වෙනුවෙන් අවදිව නොසිටියත්, අඩු වශයෙන් නිදි නොමැති රැයක් ගත කිරීමෙන් ඔහු සම්පූර්ණ ඵලය ලද්දේය. කෙසේ හෝ නොනිදා රාත්‍රිය ගත කිරීමට මෙම කථා දීර් ගන්වයි. මෙය සාමාන්‍ය ජනතාව උනන්දු කරවීමටය.

SIVARATRI ISSUE

EDITED & PUBLISHED

B. SIVARAMAKRISHNA SARMA B. Sc., (Ceylon)
144, MUNNESWARAM,
CHILAW.

COPY RIGHT

AVAILABLE IN INDIA AT:

K. THULASIRAM
BOOKS DISTRIBUTOR & NEWS AGENT,
29, West Pandyan Agil Street,
MADURAI-I. (S. India)

PRINTED AT
THE COLOMBO CO-OPERATIVE PRINTERS' SOCIETY LTD.
72, KEW ROAD,
COLOMBO -2

பொருளடக்கம் (Contents)

1. சிவபிரான்	—	ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி
2. சிவராத்திரி	—	ஸ்ரீ சீருங்கேரி சாரதா பீடாதிபதி
3. வடிவழகி	—	வித்துவான் கி. வுர. ஜகந்நாதன் M. A.
4. சிவலிங்கத் தத்துவப் பொருள்	—	சிவஸ்ரீ ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள்
5. கந்தபுராணத்தில் சிவராத்திரி மகாத்மியம்	—	பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை
6. சோதனை	—	கிருபானந்தவாரி
7. அம்பலத்தான் ஆடலிது	—	பா. சீவராமகிருஷ்ண சர்மா B. Sc. (Cey.)
9. சிவமகிமை	—	S. ஸ்ரீனிவாச சர்மா B.O.L. சம்ஸ்கிருத விரிவுரையாளர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், இந்தியா
8. அண்ணலின் அருளுங்கோலம்	—	கா. கைலாசநாதக் குருக்கள் M.A., Ph.D. சம்ஸ்கிருத விரிவுரையாளர், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.
10. Important Phases of Hinduism	—	G. Sundaramurthy, M. A. Lecturer in Sanskrit & Hinduism Civilization University of Ceylon, Colombo.
11. Gods And Goddesses of Hindus?	—	Swami Tilak Bharat.
12. Mahā-Siva-Ratri Vrata and its Significance	—	Vedagama Bhushanam K. Balasundarakkurukkal B. A. (Hons.)
13. Maha Sivaratri (The Great Night of Lord Siva)	—	Reprinted From Tribune.
15. சிவ குழிய	—	சி. பி. சர்மா